Poštnina plačana v gotovini

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Številka 18
Leto VII

Posamezna številka po 2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal štev. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani štev. 15.393.

Ljubljana, 9. maja 1935

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Beseda prijateljem

V »Družinskem tedniku« smo že večkrat poudarili, da bi si hoteli s svojim pisanjem pridobiti v najširših slojih čim več iskrenih prijateljev; takih ljudi, ki nam bodo odkrito in brez ovinkov priznali, kaj jim v našem časniku ni všeč, drugim pa povedali, kaj jim v »Družinskem tedniku« posebno ugaja in zakaj ga je vredno naročiti ali pa stalno kupovati.

Mi ki sedimo v uredništvu in upravi, smo dostikrat imeli priložnost videti, kako so se mnogi izmed vas, spoštovane gospe, gospodične in gospodje, zavzeli za nas in nas priporočili ter nam tako pridobili novih prijateljev. Hvala vam za vaš trud! Mi smo daleč od vas in tako le premalo poznamo vaše želje in ne vemo, kakšne so vaše denarne razmere, ker ne moremo z vsakaterim od vas osebno govoriti. Zlasti ne moremo govoriti z vsemi tistimi, ki bi morda stopili v naš in vaš krog, v krog ljudi, ki po težkem dnevnem delu potrebujejo takega časopisja, da jih razvedri in vsaj za nekaj uric prežene vsakdanje življenjske skrbi.

Na žalost je pa med vami mnogo tudi takih, ki vas naše besede niso zgenile.

Dostikrat smo slišali naše naročnike, kako hvalijo zanimivost našega časopisa. Koliko jih je že bilo in jih je še, ki vedo povedati, da ga v pisarni, kamor ga prinese poštar, prebere najmanj deset ljudi, pa še več — a plača ga en sam. Drugi so nam pravili, da se pri njih doma kar trgajo zanj. Tudi milostljiva ga hoče prebrati in potem njema mama, pa sestra in drugi, nato pa roma že ves zmečkan in raztrgan še k drugi družini, dokler ga niso same cunje.

Vse to bi bilo zelo lepo in laskavo za nas, da ni nekaj žalostnega zraven. Namreč tole: dokler bo vsak kupljen izvod »Družinskega tednika« bralo po pet ali deset ljudi ali še več, tako dolgo bo vse naše prizadevanje, da naš časopis povečamo in še zboljšamo, ostalo neplodno. Čim več ljudi list nareča in kupuje, čim manj ljudi ga posoja, tem prej se bo mogel razviti in ustreči vsem svojim dobrim prijateljem, ki žele uspeha mlademu podjetju.

Že od začetka našega lista smo si pridobili mnogo prijateljev. Iz vseh slojev in iz vseh krajev. Pomagali so nam pri našem težkem delu in pomagajo nam tudi danes. Njihovo dragoceno pomoč smo zmerom cenili; vsak nov prijatelj nam je bil mil in drag. In tudi danes, ko pišemo te vrstice, na tistem mestu, kjer po navadi berete drugačne reči, izrekamo željo, da bi v mnogih od vas, ki se na vas obračamo, našli dobre in iskrene prijatelje — takšne prijatelje, ki nam bodo pomagali z dobrim nasvetom, prijatelje, ki nas bodo priporočali pri svojih znancih, prijatelje, ki bodo razumeli, da ni v korist »Družinskemu tedniku« ne njim, če list posojajo.

»Družinski tednik« je list mladih ljudi, in list, ki je poklican, da se razširi povsod, kjer prebivajo naši ljudje. Potem bo lahko še boljši, še večji, še zanimivejši. A za to nam je potrebna podpora vas vseh, ki ga naročate, kupujete in berete. Prepričani smo, da nam te podpore ne boste odrekli.

Haka.

Grofice Tarnovske slava in zaton

Ženska, ki je bila vsakemu moškemu v pogubo, s komer je imela opravka. — Tragična usoda mladega zapeljanca

(A-j) Benetke, maja

Te dni poteka 25 let enega izmed najsenzacionalnejših procesov tega stoletja: razprave zoper demonsko lepotico grofico Tarnovsko pred beneškim sodiščem.

Redkokdaj se je izrek, da piše življenje neverjetnejše in napetejše zgodbe kakor še tako iznajdljiv romanopisec, tako točno uresničil kakor pri aferi grofice Tarnovske.

Ni je bilo ženske v njenem času, ki bi imela tolikšno moč nad moškimi srci, in ni je bilo izlepa v zgodovini, ki bi svojo moč tako usodno izrabljala kakor lepa ruska aristokratka. Sleherni raj obetajoči pogled, sleherni vzpodbujajoči nasmeh te ženske je pomenil za moškega hkratu tudi nenapisano smrtno obsodbo . . .

*

Grofica Marija Nikolajevna Rurikova — tako se je imenovala poznejša grofica Tarnovska s svojim dekliškim imenom — je izvirala iz ene najstarejših ruskih plemiških rodbin. Ko ji je bilo šestnajst let, je zapustila vzgojevališče v Petrogradu in se vrnila domov. In takrat se je že začela njena viharna življenjska pot.

V mlado lepotico se je zaljubil mogočni guverner gubernije v Orlu, grof Tarnovski, in jo zasnubil. Roditelja sta imela zaradi njene mladosti pomisleke; tedaj jo je pa nadobudna hči meni nič tebi nič s svojim snubcem popihala. Poročila sta se v nekem samostanu in lepa grofica je kmalu začela igrati v ruski družbi blesteče vlogo.

Toda mladi zakon ni bil srečen. Preveč nemirne krvi je imela mlada žena, preveč ciničen je bil njen mož: saj je bil že pred zakonom izpil do dna kupico življenskih sladkosti. Tako sta zakonca kmalu začela hoditi vsak svojo pot.

Zaradi svoje lepote in mikavnosti je imela mlada žena vprav demonski vpliv na moške, ki so se seznanili z njo. Dovolj je bilo, da je kdo le par besed izpregovoril z njo, in že je bil smrtno zaljubljen vanjo. Grofica Tarnovska se je z moškimi igrala kakor z lutkami, zbujala je v njih nade in jih izigravala drugega proti drugemu. Neki grof Bergovski si je na njeno zahtevo brez pomišljanja pognal kroglo skozi roko. Pozneje je pri neki priliki poljubil lepo ženo v navzočnosti grofa Tarnovskega in večje plemiške družbe; tedaj je grof potegnil revolver in mu pognal dve krogli v prsi. Neki bogat baltiški posestnik, baron Stahl, se je strastno potezal za naklonjenost lepe grofice; ker ga ni hotela uslišati, je šel iz obupa v smrt.

Tudi grof Kovarovski, mož, ki je takrat veljal za najbogatejšega Rusa, je zašel v mreže zlovešče lepotice. Dotlej je živel sam zase, ko je pa njo spoznal, jo je hotel pri priči za ženo; med tem se je bila namreč že ločila od svojega moža. Pustolovka je igrala v njegovi prekrasni palači v Benetkah vlogo domačice, toda poroko je odlašala od meseca do meseca. Grof Kovarovski je namreč zahteval, da se mora odreči svojemu dotedanjemu načinu življenja — to pa lepi grofici ni šlo v račun.

Med tem si je bila grofica Tarnovska našla novega prijatelja in novo žrtev. To je bil ruski odvetnik Prilukov, eden izmed prvih advokatov takratne Rusije. Prilukov je vodil tudi njeno ločitveno pravdo, pri tem se je pa sam zaljubil v lepo klientko in razmetal zanjo vse svoje imetje.

Na svečano Marijino zaroko z grofom Kovarovskim je dobil vabilo tudi Kovarovskega nečak, lepi 22 letni Naumov. Prvič v svojem življenju se je grofica Tarnovska zares zaljubila. Mladega moža ji ni bilo težko pridobiti. Naumov ji je bil že kaj kmalu v pravem pomenu besede podložen. Toda vzlic svoji ljubezni grofica ni spustila iz oči denarnih koristi. Na nasvet Prilukova je pregovorila svojega bodočega moža, da ji je zapisal četrtino svojega premoženja — sto milijonov rubljev.

Leta 1907. se je pripeljala grofica v spremstvu Prilukova in Naumova na Dunaj. In tedaj je skovala pustolovka z odvetnikovo pomočjo hudodelski načrt, kako bi se odkrižala svojega moža Kovarovskega. Pokazala je mladenu Naumovu ponarejeno brzojavko, kjer je Kovarovski pozval svojo nevesto, da naj »rigana« Naumova takoj odslovi. Naumov se je zaradi te brzojavke tako razsrdil na svojega strica, da je pri priči odhitel na postajo in se odpeljal v Benetke, da tam pozove žaljivca na odgovor. V palači Campo San Giglio ga je podrl s štirimi streli na tla.

Proces je trajal cela tri leta. Dolgo je Naumov molčal in ni hotel ničesar priznati — dokler ni strlo tudi njegove energije in je vse priznal. Toda še takrat je bil sveto prepričan, da je bila ona usodna brzojavka prava.

Konec aprila 1910 se je začela razprava proti Tarnovski, Naumovu in Prilukovu. Iz afere je nastal velesenzacionalen proces, ki je tedne in tedne zbujal pozornost vsega sveta.

Sodišče je obsodilo Tarnovsko na osem in pol leta ječe. Prilukov je dobil deset let, Naumov pa tri leta in pol.

Ko je grofica prestala kazen, se je naselila v Firenci. Še danes živi tam, pozabljena in popolnoma obubožana; v stari, zanemarjeni ženici, ki hodi sama zase po firenških ulicah, pač nihče ne bi več spoznal nekdanje lepotice, katere smeh je nekoč uklel toliko mož in jih pognal v pogubo.

Bogoljub Jevtić,
predsednik vlade in zunanji minister, nosilec državne liste, ki je zmagala pri nedeljskih volitvah v narodno skupščino.

Milijonar in plesalka

(C-l) Pariz, maja

V Nici je dvigal parnik sidro. Nekaj minut je še manjkalo do odhoda. Takrat je zaslišal ladijski postrežnik obupne krike iz nekega luksuznega salona. Neka dama je kričala in razbijala po vratih in zahtevala, da jo kdorkoli že osvobodi iz kabine. Postrežnik je stekel k ladijskemu častniku in mu sporočil nenavadni dogodek. Častnik je energično zahteval, da lastnik kabine odpre vrata — in takrat se je izkazalo, da je stanoval v njej večkratni milijonar iz Urugvaja. Poleg njega je stala tresoča se po vsem telesu mlada dama, ki ni imela niti voznega listka niti ni bila vpisana v spisek ladijskih potnikov. Komaj je častnik to ugotovil, je tudi že zavezal kričeči dami jezik. Zadeva je bila seveda zelo nerodna, kajti manjkalo je samo še nekaj sekund do odhoda parnika, ki so ga sirene tuleče napovedovale.

H koncu je mlada dama vendar prevpila vse druge in povedala tole:

»Mlada plesalka sem, v Monte-Carlu živim in k temu gospodu sem prišla samo, da se poslovim. On me je pa zaklenil v kabino in me hoče za vsako ceno proti moji volji vzeti s seboj v Južno Ameriko.«

Častnik ji seveda tega ni verjel. Toda takrat se je smeje se oglasil milijonar in mu povedal, da je vse to res in da bo ta mlada dama potovala z njim, da ji bo on plačal prevoz in vse kar je potrebno. Tedaj se je pa častnik odrezal, da je tudi v tem primeru ne more vzeti s seboj, ker najbrž nima listin potrjenih od oblasti. Milijonar se je trdovratno upri. Dejal je: »Dobro, pa kupim ladjo in vi ste od zdaj pod mojim poveljstvom in morate storiti to, kar od vas zahtevam.« In milijonar je zapovedal častniku, naj takoj brzojavi v Monte-Carlo po potni list in po kovčege mlade plesalke, hkratu pa odredi, da bo posebno letalo iz Cannesa prepeljalo vse te stvari v pristanišče Dakar, kjer se bo ladja na svojem potu prvič ustavila. Plesalka, ki jo je milijonar po sili hotel vzeti s seboj, se je na koncu koncev omehčala, videč kako zelo se milijonar trudi, da bi ji omogočil nemoteno potovanje v Južno Ameriko. Nič več se ni branila. Narobe; bila je kar navdušena zanj in še na poti sta se v veliki ladijski dvorani svečano zaročila.

Ko je veliki južnoameriški parnik »Comte Grande« pristal v Buenos-Airesu, so se ljudje kar spogledovali, videč poleg splošno znanega milijonarja neznano mlado in lepo damo. Časnikarji so se kar gnetli okoli Kreza iz republike urugvajske, ki jim je ves navdušen pripovedoval svojo zgodbo.

V 3 minutah 1 razporoka

(xo) London, aprila.

V zadnjih sedmih letih je bilo v Združenih državah skoraj ravno toliko razporok kakor porok. Tako gre v izpolnitev prerokba slavnega sodnika Bena Lindseya; mož je namreč leta 1928 napovedal, da se bo l. 1938 prav toliko ljudi ločilo kakor poročilo.

»Zakon je obsojen v smrt,« pravi danes Lindsey. »Zavladale so svobodna ljubezen, zmeda v gospodinjstvu in spolno brezvladje. Zakaj?

»Zato,« odgovarja Lindsey sam, »ker propadajo načela naših dedov — dobra stara načela o neločljivosti zakona in nedotakljivosti domačega ognjišča. Namestu njih je prišla nerešnost in beg pred odgovornostjo.«

Po sodbi sodnika Lindseya so temu stanju vzrok sedanje zmedene gospodarske razmere. Dan današnji se ženske pode za delom in zaslužkom in odjedajo moškim kruh; moški se pa zato ne morejo več poročiti v dobi, ki je za zakon »idealna«: med 20. in 30. letom.

»Zakon je ostal lesen,« pravi Mr. Lindsey, »in se ni prilagodil novim gospodarskim in socialnim razmeram. Tedaj je pa človeška natura preskočila plot, se osvobodila zarjavelih spon — in zdaj drvi v katastrofo.

»Samo ena je prava pot,« sklepa ameriški sodnik. »Zateči se je treba k znanosti in veri, da se vzgoja prilagodi potrebam časa.«

(»Daily Express«)

*

(xi) Newyork, aprila.

Po statističnih podatkih sklenejo v Združenih državah vsake pol minute eno poroko, vsake tri minute se pa po en zakon razdre. Razporoke strahotno naraščajo. Sedemnajst odstotkov vsek zakonskih zvez se poruši, 35 odstotkov zakoncev pa živi ločeno.

Statistika pravi dalje, da so v zadnjih desetih letih obsodili nič manj ko 1,800.000 ameriških državljanov na plačevanje vzdrževalnine. Njihove žene dobivajo povprečno po 850 dolarjev na leto (40.000 Din).

Še bolje se pa godi po statistiki ameriškim ločitvenim advokatom: saj dobe za svoje »plodonosno« posredovanje vsega skup 2 milijardi dolarjev (okoli 100 milijard Din) za razne honorarje in pristojbine.

(»N. W.. Journal«)

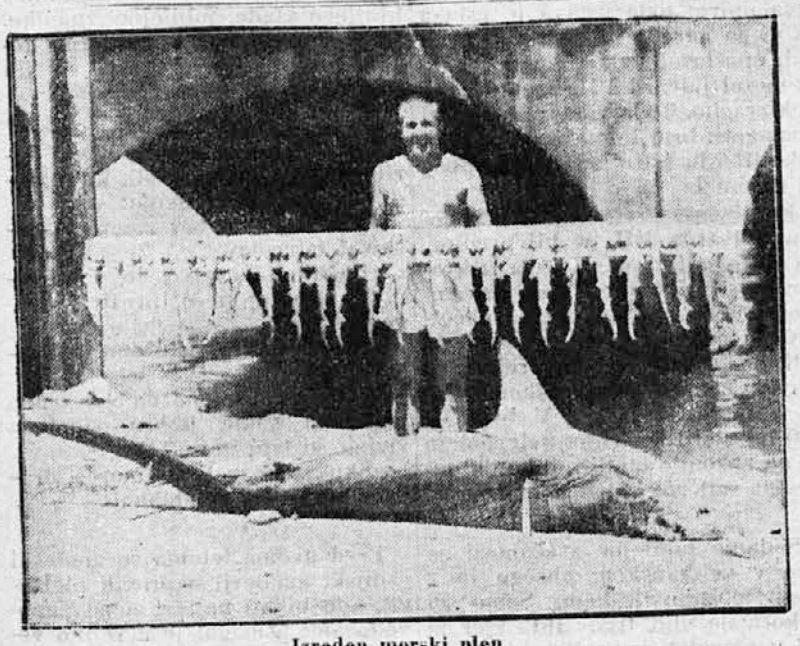

Izreden morski plen

Ravnatelj nekega plavalnega kluba v Miamiju na Floridi (USA) je ujel samico morskega psa, težko 500 kg. V veliko presenečenje je našel v njej 25 mladičev, ki jih je mati ravno imela spraviti na svet. — Na sliki vidimo srečnega ribiča s starim psom in mladimi, razobešenimi na deski.

Srbska kraljevska krona na Dunaju

Listi so poročali, da je Jugoslavija uvedla akcijo, da pride do krone, shranjene v dunajski zakladnici, češ da je to srbska kraljevska krona. Vodja zakladnice dr. Planiscig pa trdi, da so jugoslovanski učenjaki v zmoti in da je krona last avstrijske zakladnice; zanjo so se borili tudi že Madžari in Rumuni, a prav tako neupravičeno.

Prerokba se je izpolnila

(Oei) Oslo, maja

Že več ko deset let niso bili duhovi na Norveškem tako razburjeni kakor zdaj, ko bo moral »Norveški Salomon«, to je ugledni in zaradi svoje pravičnosti splošno znani sodnik Trams Broch razsoditi, ali je Ludvik Dahl, nekdanji župan mesta Bergen, umrl po nesreči ali je pa postal žrtev spiritističnega prerokovanja.

Skoraj dve leti je že tega, ko so nekega večera sedeli v stanovanju županovega namestnika Apennesa, vnetega spiritista, njegovi prijatelji za majhno trinogo mizo in klicali duhove. Sorodnica župana Dahla, gospa Ingeborg Köberjeva, je bila medij. V roki je držala stekleno paličico in kazala z njo zdaj na to zdaj na ono črko abecede, pisane na mizi. Spiritisti so si seveda vse te črke sproti zapisovali. Prepričani so bili, da jih narekuje mediju duh županovega pokojnega sina Regnarja. V koncu so sestavili vse te črke po spiritističnih pravilih, in ugotovili, da jim je duh sporočil, da bo župan Dahl v teku leta, vendar ne pred junijem 1934 zaradi nezgode umrl. Vsi gostje so podpisali to čudno prerokbo in se dogovorili, da ne bodo županu za nobeno ceno sporočili te čudne vesti. Seveda ni nihče mislil na to, da bi gospe Ingeborg Köber zabičili molk, zakaj znano je, da medij nikoli ne ve, kaj govori in dela v hipnozi.

8. avgusta 1934 je bil župan Dahl s svojimi sorodniki v kopališču Hankö ju na oddihu. Popoldne tega dne je odšel s svojo sorodnico, gospo Ingeborg Köberjevo na morsko obrežje, da bi se nekoliko osvežil v morju. Plaval je blizu brega, nenadoma je pa gospa Ingeborg zaslišala obupne klice na pomoč. Brez obotavljanja je skočila v vodo, splavala k potapljajočemu se županu in ga srečno rešila iz morskih valov. Ljudje so takoj poklicali zdravnika, toda prišel je prekesno: župan se je bil že zadušil.

Nekaj dni kesneje je objavil spiritistični krožek besedilo čudne prerokbe županovega sina Regnerja Dahla, ki ga je pred letom napovedoval pokojnikov sin medij, Ingeborg Köberjevi v hipnotskem stanju. Prerokovanje se je torej uresničilo in to ni malo razburilo javnosti. Že takrat je svetovno časopisje obširno pisalo o tej zadevi.

Zdaj, skoraj deset mesecev po žalostni smrti bergenškega župana, so sodniki poklicali prédse gospo Ingeborg Köberjevo, županovega namestnika Apennesa, ki je še zmerom predsednik spiritističnega krožka, in še tri njegove sorodnike. Obtožnica pravi, da so le-ti krivi smrti župana Ludvika Dahla, če ne neposredno pa vsaj posredno. Sodnik je prepričan, da je nekdo županu pripovedoval o prerokbi, kajti njegovi sorodniki trde, da je bil mož kmalu po tisti spiritistični seji ves potrt in nekam nezaupljiv. Obtožnica obremenjuje zlasti gospo Köberjevo, da je morda direktno čeprav proti svoji volji s hipnozo pognala Ludvika Dahla v smrt.

Zdaj se seveda ljudje prerekajo; eni pravijo da je tako, drugi drugače, resnice pa menda ne bo zvedel niti sodnik niti javnost.

Slabost

»Moj sin je spet obsedel, gospod učitelj. V čem je pa tako slab, da ni izdelal?«

»V glavi, gospa!«

Varuhi čednosti na Floridi

Čednost floridskih deklet ni več v nevarnosti, odkar pazi na moralo dična garda 18 čednostnih varuhov

(yi) Miami, aprila.

Gospa Marta Bellova je že več let vdova in stanuje s svojo dvajsetletno hčerko Edito v ljubki majhni hišici v predmestju Jacksonvilla. Nekega lepega dne že pozno zvečer so se ustavili pred njeno hišo trije avtomobili in iz njih je stopilo kakih šest zakrinkanih ljudi; le šofer je ostal v vsakem avtomobilu. Ko je gospa Bellova odprla, so zakrinkani neznanci meni nič tebi nič stopili naprej in pozvali mater in hčer, naj se ogrneta v plašč in denèta klobuk na glavo ter gresta z njimi. Ugovora niso trpeli; ko sta hoteli zavpiti na pomoč, so jima vrgli težak volnen šal čez glavo. Nekaj sekund nato sta obe ženski že sedeli v avtomobilu sredi ugrabiteljev in šoferji so naglo pognali. Čez pol ure so se ustavili sredi gozdiča daleč iz mesta.

Tam so ugrabitelji peljali mater in hčer v jaso, kjer je že čakalo kakih dvanajst prav tako zakrinkanih postav v luči plamenic.

In tedaj se je začela nočna sodna obravnava, kakršno bi človek pričakoval kvečjemu v kakšnem nič prida kriminalnem romanu. Editi Bellovi so našteli celo vrsto grehov, ki naj bi jih bila storila. Tako so ji očitali, da je po navadi ni pred polnočjo domov in še takrat je dostikrat v moški družbi; da zahaja v nočna zabavišča in pije alkohol, nekega večera so jo pa celo opazovali — o groza! — ko jo je nekdo pri slovesu pred hišnimi vrati poljubil.

Človek bi rekel, da to vendar še nikak greh ni in da dekletom danes tega pač ni več moči prepovedati. Pač, v Jacksonvillu že, zakaj tam zelo pazijo na moralo in lepo vedenje.

»Nič več ne bomo gledali razuzdane mode, kakršna se je razpasla v grešnem Babilonu Newyorku,« so jima rekli. »Le počakajte, nocoj vas bomo že naučili spodobnosti in nravnosti!«

In potem so napravili okoli deklice krog, mati je pa morala vse to početje gledati, da bo — tako so rekli — v bodoče bolj pazila na svojo hčer.

Pokazalo se je, da so bile med zakrinkanimi neznanci tudi štiri ženske; njihova dolžnost je bila paziti, da se kazen izvrši v mejah spodobnosti.

Ko so žrtev spoznali za krivo, so ji varuhi čednosti naložili lepo porcijo batin, kakršnih najbrže svoj živ dan ne bo več pozabila. Vsa v solzah je mati prosila prizanesljivosti, hči je pa samo stisnila zobe; iz njenih ust ni bilo glasu.

Nekaj minut nato je bilo že vse pri kraju; čednostni sodniki so zagrozili, da bodo v drugo, če še kaj takega izvedo, posegli po hujših sredstvih, nato so se pa poslovili in se odpeljali — in prepustili mater in hčer sredi noči, deset kilometrov od mesta njuni usodi.

Danilo se je že, ko sta gospa Bellova in njena hči našli pot domov.

*

Nekdanji trgovec Harry Niels je bil na glasu, da posoja denar na menice in zastavo za oderuške obresti. Pravijo celo, da je s svojimi brezobzirnimi metodami pognal celo vrsto ljudi v obup. Iz golega skopuštva si ni maral kupiti avtomobila, čeprav je imel dovolj denarja zanj; zvečer, kadar se je vračal iz kluba, je poklical taksi, da ga je odpeljal domov.

Tako je bilo tudi tisto deževno jesensko noč, ko so bile ulice skoraj popolnoma prazne; le da se mu je čez nekaj minut zazdelo, kakor bi vozil šofer po raznih ovinkih, namestu da bi ga peljal naravnost domov. Ravno ga je hotel opozoriti na to, ko se je avto ustavil v neki posebno temni in zapuščeni stranski ulici, hkratu so se pa odprla oboja vratca na avtomobilu, več zakrinkanih neznancev je pograbilo Nielsa in mu zamašilo usta z rutico, še preden je utegnil zavpiti na pomoč. Nato je avto pognal in se sestal na že prej določenem kraju z dvema drugima avtomobiloma ter zavil proti gozdiču zunaj mesta. Tam se je ponovil prizor, kakor smo ga že gori popisali: našteli so grešniku njegove grehe in ga nato kaznovali z batinami, samo še dosti huje kakor »nemoralno« hčerko gospe Bellove; nato so ga pa z grozilnim svarilom izpustili.

*

Tako je čednostna straža v Jacksonvillu že dve leti vršila svoje kazenske odprave, ne da bi se žrtve upale obrniti z ovadbo do oblasti; iz sramu, da ne bi drugi ljudje izvedeli, kako sramotno so jih varuhi čednosti nabatinali, še bolj pa iz strahu, da ne bi preiskava le še potrdila njihove krivde, so rajši molčali.

Tako so neko plesalko prijeli na potu v njen hotel, češ da je preveč pomanjkljivo oblečena, in jo odpeljali iz mesta; zagrozili so ji s hudo kaznijo, če se še kdaj vrne v Jacksonville.

Nekega višjega policijskega uradnika, ki je bil šele pred kratkim prišel v Jacksonville in ki so mu očitali, da daje potuho tihotapcem alkohola, so z revolverjem v roki prisilili k pismeni izjavi, da bo prosil za premestitev.

Tako so ti varuhi čednosti posegli vmes v več ko sto primerih.

Potem je pa lepega dne vsa stvar prišla na dan: ena izmed žrtev je namreč spoznala v glasu svojega soseda enega izmed onih nočnih sodnikov in ga ovadila. Policija je uvedla preiskavo in kaj kmalu izsledila osemnajst varuhov čednosti, med njimi več uglednih trgovcev, visokih uradnikov, nekega zdravnika in odvetnika in več žensk v javnih službah. Večina »grešnikov« se je zdaj prostovoljno javila in izpovedala zoper svoje kaznovalce.

Toda sodišče je milo sodilo, zakaj niti v enem primeru ni moglo ugotoviti sebičnih nagibov, pa tudi ne želje po osebnem maščevanju; vrhu tega niso nočni sodniki delali nikakšne razlike glede političnega prepričanja ne verske pripadnosti ne narodnosti. Marsikateri prebivalec Jacksonvilla, ki iz tega ali onega razloga nima prav čiste vesti, se bo pa zdaj le oddahnil, ker bo imel opravka le še z dosti prizanesljivejšo »uradno« roko pravice...

51 krat poročena in 700 krat zaročena

(C-l) Newyork, aprila

Nedavno je umrla v neki ameriški sirotišnici Belgijka Adrienne MacSlean, ki se je lahko ponašala z nenavadnim rekordom: 51 porok in 700 zarok. Prav gotovo je Adrienna MacSlean s tem potolkla vse ločitvene rekorde filmskih zvezd.

Že v zgodnji mladosti je pobegnila Adrienne z nekim pustolovcem v Ameriko. V Newyorku se je poročila z bogatim tovarnarjem MacSleanom. Ta sreča pa ni bila dolga. Adrienne je svojega moža kmalu zapustila in odnesla s seboj mnogo nakita in 80.000 dolarjev gotovine.

Lepa žena je od takrat nemirno potovala iz kraja v kraj, s celine na celino. Kamorkoli je prišla, povsod je zmešala moškim glave, povsod se je najmanj desetkrat zaročila, če je le količkaj kazalo, pa tudi poročila.

Čez mnogo let se je vrnila v Belgijo, toda na svojo nesrečo. V Ostendu se je seznanila z nekim bogatašem in odpotovala z njim v Bruselj, kjer se je hotela poročiti. Med tem pa ko sta srečna zaročenca stala pred oltarjem, je nenadoma planil iz vrst radovednih zijal neki moški in na vse grlo protestiral, da bi se zakon sklenil, pridušajoč se, da je on edini pravi zakonski mož lepe neveste. Župnik je moral seveda takoj prekiniti poročne obrede, poklicana policija je pa odvedla oba zaročenca in razburjenega neznanca na komisariat.

Tamkaj so nedvoumno ugotovili, da je bila nevesta resnično že poročena in sicer prav s tem neznancem. Ker je torej pustolovka vedoma hotela skleniti zakon, kljub temu da je bila že poročena, so zadevo predali sodišču.

Tam so jo izpraševali na vse kriplje, tako da je »sirota« končno priznala, da se je že svojih 700 krat zaročila in 51 krat poročila. Adrienne je to svojo čudno trditev takoj dokazala z 51 poročnimi listi in 700 zaročnimi prstani. Vsa ta čudna dokazila je nosila zmerom s seboj v posebnem zabojčku. Adrienna MacSlean je trdila, da nima niti prebitega beliča več od denarja, ki ga je odnesla svojim možem v poslednjih letih. Najbolj čudno je pa to, da se ni niti eden izmed zapuščenih zakoncev javil in naznanil zakonolomne žene oblastvom. Menda zato ne, ker se je vsak bal javnega skandala, ali pa zato, ker je bil preveč zaverovan v njeno lepoto.

Sodišče je Adrienno MacSlean ožigosalo za pustolovko in jo obsodilo na leto dni zapora. Takoj po odsluženi kazni se je odpeljala k svojemu prvemu možu v Newyork, meneč, da bo ta sprejel z odprtimi rokami. Toda njen račun je bil narejen brez krčmarja. Gospod Slean jo je vrgel čez prag. Od tistih dob je pustolovka čedalje bolj propadala, zdaj je pa končala svojo življensko pot v sirotišnici...

Kažipot

Tema je bila kakor v rogu. Neki izletnik se je izgubil na cesti in ni vedel kod in kam. Po dolgem iskanju pride do križpotja. Tam zagleda kažipot, toda zaradi teme ne more prebrati, kaj je napisano. Brez dolgega pomišljanja spleza kvišku, prižge žveplenko in bere:

»Sveže pobarvano!«

Če se ženi Hitlerjev minister...

(C-t) Berlin, maja

Ko se je ženil pruski ministrski predsednik, letalski minister itd., general Hermann Goering z gospodično Emo Sonnemannovo, je bilo toliko razkošja, sijaja in darov, kakor še v viljemovski Nemčiji skoraj ne pomnijo.

Nemško plemstvo, visoka financa in veleindustrija so kar tekmovale med seboj, kdo bo več daroval, da se bo bolj prikupil vsemogočnemu ministru.

Največ je kajpada prišlo v gotovini. Zneske, poslane po čekih in nakaznicah na naslov gospoda generala in njegove gospe, cenijo na poldrugi milijon mark (okoli 25 milijonov Din). A to je le del darov »nemškega naroda« velikemu voditelju; še mnogo več pa znesejo cali šopi delnic, ki so jih poslala velika železarska, kemijska in letalska podjetja v znak hvaležnosti vojne industrije tistemu možu, ki ima največ zaslug, da nemške municijske in orožne tovarne lahko spet delajo noč in dan...

Med darovi je zbudila posebno pozornost dragocena sedmera ogrlica, ki jo je poslal Goeringu bivši bolgarski kralj Ferdinand, nepoboljšljivi prijatelj Nemčije in navdušeni pristaš narodnega socializma.

(»Gringoire«, Pariz)

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Dan zapravljanja — na Škotskem

(F-i) London, maja

Škoti so razkričani za najbolj skopuški narod na svetu. Nešteto šal in dogodovščin kroži o njih; tisti ki se jim najmanj smejejo, so pa ravno Škoti, ker na noben način nočejo veljati za stiskače.

Da napravijo temu krivičnemu zasmehovanju enkrat za vselej konec, so sklenili Škoti na posebni prireditvi dokazati, da znajo ravno tako zapravljati kakor kdo drugi. Občinski svet v Edinburgu bo namreč priredil 15. maja dan zapravljanja. Ta dan naj vsak Škot izda toliko denarja, kolikor le more. V gledališčih in kinih bodo ta dan kupovali najdražje sedeže, v restoranih in zabaviščih bodo naročali najdražje, kar premore jedilni list. Celo berače mislijo obdarovati s posebno veliko miloščino.

Če se le ne bodo do takrat premislili.

Na staranje opozori ženske zrcalo, moške pa ženske.

LISTEK „DRUŽINSKEGA TEDNIKA"

Jurij V.

Kralj nemške krvi na britanskem prestolu

Par slišic za srebrni jubilej velikega vladarja

Angleži proslavljajo ta mesec ob velikanski udeležbi iz vseh krajev prostranega imperija pomemben jubilej: 25letnico, kar je zasedel prestol kralj Jurij V.

Nekdo je zapisal, da ni noben kralj deležen pri svojem narodu drugačne ljubezni kakor tiste, ki je je vreden. Vladar, ki hoče biti spoštovan in ljubljen od svojega naroda, si mora spoštovanje in ljubezen sam zaslužiti. Jurij V. je danes najbolj spoštovana osebnost v britanskem cesarstvu; Angležem je sedanji kralj vzor demokratskega vladarja. Večje pohvale si visoki jubilant pač ne more želeti.

To priznanje je vredno toliko več, ker prihaja od naroda, ki slovi za vse prej kakor za sentimentalnega, od naroda, ki ni vajen obešati svojih čuvstev na veliki zvon.

* * *

Angleži so v svoji veliki zgodovini doživeli in preživeli mnogo kraljev raznih dinastij; tudi obračunavali so z njimi, še mnogo prej kakor Francozi. Tem nerazumljiveje se utegne zdeti nam Neangležem, da najbolj priljubljeni med njimi niso prišli iz njihovega rodu.

Sedanja angleška dinastija Hanoverčanov je namreč po svojem pradedu čistokrvno — nemška. Jurij I. se je menda sam najbolj začudil, ko so ga Angleži poklicali v XVIII. stoletju na svoj prestol. Stoodstotni nemški princ, z vsemi avtokratskimi lastnostmi germanskega rodu, knez, ki ni znal niti besedice angleški, mož, ki mu je bilo v krvi, da ni imel pojma o pravicah in svoboščinah zrelega velikega naroda — ta princ je imel postaviti temelj dinastiji največje države na svetu.

Še se dogajajo čudeži na svetu; tak čudež je, da je sédel na britanski prestol avtokratski nemški princ in da je iz njegove krvi vzrasla dinastija najbolj demokratske države sveta.

* * *

Jurij I. se še ni zapisal angleškemu narodu v dušo; tudi Jurij II., III. in IV. še ne. Morala je priti šele kraljica Viktorija, vladarica, ki je več ko pol stoletja slavno vodila usodo Velike Britanije, da se je Anglež stajal in začutil enega s svojo dinastijo.

Za veliko Viktorijo je prišel Edvard VII. in za njim sedanji kralj Jurij V. Viktorija je predrla led okoli src Angležev in Edvardu VII. je bilo že dosti laže pridobiti si ljubezen svojih podanikov. Jurij V. pa slavi danes triumfe popularnosti, kakor jih ni doživela niti Viktorija v svojih največjih dneh.

* * *

Angleži so si še do danes ohranili posebne vrste spomin na prvega Hanoverčana. Pri Francozih in nekaterih drugih narodih je navada, da predseduje sejam ministrskega sveta predsednik republike; pri Angležih kralja nikoli ni na sejo. Ta običaj je uvedel baš Jurij I. in od takrat se ga angleški kralji zvesto drže. Zakaj Jurij I. ni prihajal na seje svoje vlade? Zato ker je govoril samo nemški in ne bi razumel niti besedice, kar bi na seji govorili.

* * *

Ko se novi kralj predstavi angleškemu parlamentu s prestolnim govorom, prebere poprej tradicionalno deklaracijo, kakor jo neizprosno predpisuje ustavni akt iz leta 1689. V tem aktu je tudi docela nesodoben stavek, ki z vso odločnostjo odklanja češčenje Device Marije in svetnikov in obred sv. maše, kakor ga uči katoliška cerkev, češ da »je to vražarstvo in malikovanje«.

Edvard VII. ni prikrival, da se mu ta za toliko milijonov katoličanov v njegovi državi žaljiva izjava upira; toda ustava je ustava in ni ga naroda na svetu, ki bi jo bolj spoštoval kakor Anglež. Zato je moral Edvard VII. prebrati vso deklaracijo. Toda vladar si je znal pomagati: bral je ominozni stavek tako tiho in hitro, da ga pač nihče ni razumel.

Eno izmed prvih vladarskih dejanj Edvarda VII. je bil predlog, da se ta žaljivi stavek črta iz kraljevske deklaracije. Toda na Angleškem so zastran ustave občutljivi in počasni; tako počasni so bili, da je Edvard VII. prej umrl, preden se je kaj izpremenilo. Tako je moral tudi Jurij V. brati — 220 let staro besedilo. Šele potem so ga zakonito omilili, tako da danes ne žali več katoličanovih ušes.

* * *

Sedanje jubilejne svečanosti se vrše v velikanskem obsegu in z vsem možnim leskom. Samo za dekoracije ulic, trgov itd., kjer je šel v ponedeljek kraljevski izprevod, so izdali 7 milijonov funtov (dobro poldrugo milijardo Din).

Najemnina sedežev in klopi okoli katedrale Sv. Pavla, kjer se je vršila cerkvena zahvalna slovesnost, je vrgla 200.000 funtov (50 milijonov Din). Do začetka prejšnjega tedna je ostalo neprodanih le še nekaj sedežev po 100 funtov (25.000 Din).

* * *

Angleži so izdali za 25letnico kraljeve vlade jubilejne znamke. Prvega natiska je 1 milijarda kosov; prvi dan svečanosti so jih prodali 20 milijonov.

* * *

Na zidu zasebnega kabineta Jurija V. bereš tele misli, ki so vodile kralja vse življenje:

»Nauči se, da boš zmerom spoštoval fair play.«

»Razlikuj čuvstvo in čuvstvenost; občuduj prvo, preziraj drugo.«

»Odklanjaj nezasluženo pohvalo!«

»Če mi bo usojeno, da bom trpel, naj bom kakor dobro odgojena živina, ki trpi in ne toži.«

»Skušaj zmagati, če moreš, drugače pa izgubi spodobno!«

* * *

Pred dvema letoma so angleški radijski amaterji napravili plebiscit, kdo bi bil najidealnejši napovedovalec. Zmagal je z veliko večino kralj Jurij V.; znano je namreč, da ima vladar zelo jasen in prijeten glas. Ko so mu povedali izid glasovanja, je kralj vzkliknil:

»Vidite, tako imam vsaj poklic, če bi dal prestolu slovo!« (C-t)

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Zakaj ravno »waleški« princ?

(fk) London, aprila

Prvi waleški knez je bil poglavar Llewelyn — Li v začetku mnogih waleških imen se v še živi galščini izgovori nekako »hl«. Ko se je leta 1274 kralj Edvard I. vrnil po dolgi odsotnosti s križarskih vojn domov, mu Llewelyn ni hotel priseči zvestobe. Šele ko je kralj poslal vojsko nadenj, se je vdal in mu odstopil vzhodni del svoje dežele.

Toda vzlic spravi s kraljem je leta 1282 izbruhnil upor pod vodstvom Llewelynovega brata Davida; konec bune je bil, da je ves Wales prišel pod angleško krono. Oba brata Llewelyna sta padla na bojišču.

Da bi pa spravil tudi waleško prebivalstvo na svojo stran, je Edvard I. obljubil, da jim bo dal kneza, ki ne bo razumel niti besedice angleščine in se jim bo rodil v Walesu.

Ko sta se mudila kralj in kraljica na gradu Carnarvonu v Walesu, se jima je rodil prvi sin. Tako sta bila izpolnjena oba pogoja, novorojenček se je rodil v Walesu in ni znal niti besedice angleški. Zato ga je kralj krstil na ime waleškega princa — in od tistih dob je to ime ostalo pridržano prvorojencu angleških kraljev, to je, vsakokratnemu nasledniku britanskega prestola.

Črna kava pa državni izpit

(vp) Pariz, aprila.

Ondan sta si v neki kavarni študentovskega latinskega okraja dva študenta belila glavo s težko matematično nalogo. Za nič na svetu jima ni šlo in ni šlo skup. Neki natakar, ki ju je že nekaj časa gledal, je tedaj pristopil k njima in zmajal z glavo.

»Tako ne bosta nikamor prišla! Nápak sta začela!«

Vzel je svinčnik, napisal dva, tri obrazce, in še preden sta se naša študenta prav zavedla, je bila naloga rešena.

Vsa osupla sta mlada moža zastrmela v učenega natakarja. Leta jima je pa hitro pojasnil:

»Tudi jaz sem študiral in prestal vse skušnje. A ker imam ženo in otroka, nisem mogel čakati, da dobim profesorsko službo, in sem moral zagrabiti, kar se mi je pač ponudilo.«

Študent, ki je povedal to zgodbo, hodi tudi sam od hiše do hiše in prodaja gospodinjske potrebščine. Tudi on upa, da bo kmalu prestal poslednji izpit in potem postal... natakar. (»Jour«)

Groteska

(D-k) Praga, maja

Ondan je opazil neki detektiv v veliki praški banki nekega moža, ki se je sumljivo obnašal, plaho gledal okoli sebe in krčevito stiskal tolsto aktovko k sebi. Mož je videl, da ga detektiv opazuje, in je porabil prvo priložnost, ko je prišlo več strank v banko, da se je izmuznil na cesto. Detektiv je še videl, kako je skočil čez cesto v trafiko, kupil tam več ovitkov, vrgel prodajalki bankovec in se spustil v dir.

Na prihodnjem vogalu je sumljivi neznanec ravno hotel stopiti v tramvaj, ko ga je detektiv potegnil za rokav. Mož se mu je pa iztrgal iz rok in planil v prvo stransko ulico. A detektiv ga ni spustil izpred oči. Zdajci je pa začel neznanec kričati na pomoč. Kričal je tudi še tedaj, ko ga je mož postave že dohitel in mu pokazal svojo legitimacijo. Siromak je trepetal po vsem životu. V nekaj minutah se je okoli obeh zgrnilo vse črno ljudi, ki si prizora niso znali razlagati. Toda stvar se je kmalu pojasnila.

Sumljivi neznanec je bil namreč pošten varčevalec, ki je dvignil v banki vse svoje prihranke v višini 5000 kron. Ker je pa že dosti bral in slišal o roparjih, ki so okradli ljudi v bankah, in je opazil, da ga nekdo ves čas opazuje, je mislil, da ima opravka s takšnim razbojnikom, ki ga hoče oropati. Ko se je stvar pojasnila, je detektiv sam spremil plahega moža domov.

(»Prager Tagblatt«)

Spomin na moža

(F-k) Kjöbenhavn, maja

Vdova nekega danskega krčmarja je pred nekaj meseci brskala po leksikonu. Pri tem se ji je oko ustavilo v poglavju »Alkoholizem« na fotografiji njenega pokojnega moža. Ležal je v Adamovi obleki na operacijski mizi, pod sliko se je pa bralo:

»Tip značilnega pijanca.«

Ogorčena žena je še tisti dan vložila tožbo proti založbi, ki je izdala oni leksikon. Pred sodišče je šla sama, brez odvetnika. Te dni ji je sodišče v Kjöbenhavnu prisodilo odškodnino četrt milijona Din.

...in je ravno hotel pritisniti —

(C-l) Praga, maja

Mežnar Metod Hejlek iz Čeških Budjejovic je bil opoldne rešil svojemu sosedu življenje; že si je bil nameril revolver na čelo, ko mu je mežnar izbil orožje iz rok.

Popoldne je Hejlek svojim prijateljem že v peto razlagal na dolgo in široko, kako se je stvar odigrala. Da bo popis nazornejši, je privlekel od nekod neki star revolver in pripovedoval:

»Nu, sosed je sedel za mizo in si z eno roko podpiral glavo, z drugo je pa ravno hotel...« — pritisniti — je mislil Hejlek reči. Tisti trenutek je pa počil strel — v revolverju je tičal star, že davnaj pozabljen naboj.

In tako je Hejlek sicer opoldne rešil svojemu sosedu življenje, izgubil je pa svoje, ko je kazal, kako je to storil...

Res je

da so Jajnine na juhi izborna jed, ampak Jajnine so priljubljene tudi kot samostojna jed k raznim omakam, z zeljem, fižolom, salato itd. To vedo naše gospodinje, zato jih hvalijo in segajo po njih.

Pierre Etienne Flandin,
predsednik francoske vlade, se je te dni ponesrečil na avtomobilski vožnji: njegov avto je trčil v avto nekega poslanca. Predsednika je sunek vrgel iz voza in si je zlomil roko nad komolcem. Morali so ga operirati. — G. Flandin slovi po tem, da je eden izmed najvišjih Francozov: meri okoli 2 metra.

Sveti Birokracij

pri francoskih volitvah

(C-t) Pariz, maja.

V nedeljo so imeli na Francoskem občinske volitve. Pri tej priliki ne bo nezanimivo ustaviti se pri nekaterih posebnostih, pravcatih specialitetah francoskega občinskega volilnega reda.

Edine osebe, ki ne morejo biti izvoljene v francoski občinski svet so ženske in taki moški, ki so prišli ob meščanske pravice zaradi kakšnega hudodelstva. Ti ljudje sploh kandidirati ne morejo.

Zato je pa po drugi strani zakon gluh in slep za nekatero nezmiselnost. Denimo, da bi se štiriletnemu otroku — naj mu bo ime Pepček Radirka — zazdelo, da bi hotel kandidirati v pariški občinski svet. Mladi mož ni ženska in meščanskih pravic tudi še ni imel priložnosti izgubiti: zato je ni zakonske določbe, ki bi mu kandidaturo branila. Skrutinatorji bodo morebitne glasove zanj vestno prešteli in deli na zapisnik. Njegova starost njim ni nič mar; tiče se samo volilnega sodišča — le-to bo pa kajpada njegovo morebitno izvolitev razveljavilo.

A ne smete misliti, da je v praksi zadeva štiriletnega Pepčka Radirke s tem že v kraju! Kaj še! Preden se priznano počasni francoski sodni aparat zadeve loti, pregleda, uredi in jo odloži ad acta, steče še dosti vode v morje, tako da lahko pride naš štiriletni Pepček Radirka na seje občinskega sveta in tam po mili volji spušča v svet govorance in zadaja vprašanja in interpelacije na župana in načelnike — po zakonu mu tega nihče ne more braniti.

Še dalje bi lahko šli: naš štiriletni občinski odbornik bi se mogel dati izvoliti tudi za župana, poročevalca, tajnika itd. (»Gringoire«)

»Goreča« ljubezen

(F-i) Tokio, maja

Neki mlad gasilec v Osaki je bil že dalje časa zaljubljen v lepo in prav tako mlado cvetličarko. Kako rad bi ji razodel svojo ljubezen, toda siromak je bil preplah, da bi se upal stopiti pred oboževanko. Zaman je preizkušal pred zrcalom še tako viteške nastope japonskega kavalirja; ko bi moral te poskuse ponoviti pred deklico svojega srca, ga je vselej minila korajža.

Tedaj je šinila plahemu ognjegascu v glavo ideja, ki bo pač ostala osamljena v obširni zgodovini ljubezni. Sklenil je namreč zažgati hišo svoje oboževanke. Kajpada bi potem morali poklicati požarno brambo, in on, tihi ljubimec, bi bil prvi, ki bi prihitel na pomoč in rešil ljubljeno bitje. Ne strašeč se smrtne nevarnosti bi vzel deklico v naročje in jo odnesel iz plamenov — in takrat bi že našel toliko poguma, da bi izpregovoril odrešilni besedi: »Ljubim te!« In ona bi ga gotovo uslišala...

Stvar je šla natanko po načrtu — vsaj prvi del. Zaljubljeni gasilec je hišo lepe deklice res zažgal. Drugi del se je pa na žalost izjalovil; moža so namreč zalotili pri delu in ga zaprli.

In nesrečni zaljubljenec se mali cvetličarki še do danes ni izpovedal...

Pozabljena pomilostitev

(F-i) Los Angeles, maja

Ameriška javnost te dni ne govori drugega kakor o nenavadnem dogodku, kakršnega menda ne pomni kriminalna zgodovina.

Pred kratkim je porota obsodila črnca Griffina na smrt, ker je zabodel nekega študenta. Njegov zagovornik je takoj uvedel vse potrebno, da se usmrtitev odgodi, med tem je pa zbral novo dokazno gradivo in tehtne argumente za to, da je obsojenec ravnal v silobranu.

In res je prizivno sodišče ugodilo odvetnikovi zahtevi in usmrtitev preložilo, dokler se postopek ne obnovi. Advokat je bil trdno prepričan, da se bo v kratkem vršila nova razprava. Kdo pa popiše njegovo grozo, ko izve te dni, da so njegovega klienta med tem že usmrtili!

Uradnik, ki je imel zadevo v rokah, je bil namreč v redu dobil odlok prizivnega sodišča, a je na akt popolnoma pozabil...

Mož se bo moral zdaj zagovarjati zaradi svoje hudodelske nemarnosti. Morda bo prišel ob službo, morda bo tudi malo sedel — morda, pravimo; zakaj v Ameriki ne velja ravno za prehud prestopek, če kakšnega črnca tudi po nedolžnem usmrte...

CENJENIM NAROČNIKOM IN BRALCEM!

Iz tehničnih razlogov se je tudi ta številka zakesnila. Prosimo cenjene naročnike in bralce blagohotnega oproščenja. Prihodnja številka bo spet izšla brez zamude, t. j. v četrtek. **Uprava**

Revmatizem

bolečine v kosteh, išias, zbadanje, nabrekle žile, revmatični glavobol, zobobol itd. zdravi uspešno samo:

„Antirheumin"

Je to dobro domače zdravilo, preizkušeno od najrazličnejših ljudi doma in v tujini. 1 steklenica po 75 gr stane Din 35·— s poštnino Din 40·—, steklenica po 40 gr Din 18·— s poštnino Din 23·—, tri originalne steklenice skupaj Din 105·— franko. Po povzetju pošilja s točnim navodilom vred Mr. Ante Mrkušić, lekarnar, Mostar, Primorska banovina.

Oglas. reg. S. Br. 14245 od 11. 8. 1933 g.

Brezimno pismo

Francoski napisal E. Valdoine

Marija je že v drugo in v tretje s čedalje večjim razburjenjem prebrala brezimno pismo. Ali je to sploh mogoče? Gaston, njen mož, naj bi jo varal? Zdaj, po skoraj dvajsetih letih zakona, ko sta se že oba unesla in skoraj nehala misliti na takšne reči! Nepojmljivo!

Vsa zmedena in pobita je šla v kuhinjo. Le kako naj v takšnem razpoloženju ljubeče pripravi kosilo! Ljubi Bog, naredi vendar, da vse to ne bo res! Sicer Gaston zadnje čase res nekam pogosteje izostaja kakor poprej — toda ali nima vsak človek to ali ono slabo stran? Ona na primer se najbolje počuti, če gre lahko zgodaj v posteljo, s kriminalnim romanom v roki ali pa z radijsko slušalko na ušesih. Gaston pa rad poseda zvečer z znanci pri kozarcu vina. Bog ve, ali je res...?

Dognati mora, naj jo stane kar hoče!

Ta sklep jo je tako podžgal, da je brž končala svoje kuhinjske reči, nato si je pa ohladila razgreta lica ob vodovodu in si uredila lase. Tako, zdaj pa Gaston lahko pride!

Mož je pohvalil kosilo in razgrnil časopis.

»Trenutek, Gaston,« ga je nedolžno zmotila Marija. »Ali boš drevi doma večerjal?«

Gaston se je globlje sklonil nad list. »Viničarji hočejo subvencije od vlade,« je zamrmral. »Drevi, si rekla? Da! Čakaj, ne, ne! Dogovoril sem se s Paulom Bazinom, saj ga poznaš... star znanec še iz šolskih let, slučajno sem se srečal z njim.«

»Kam pa pojdeta?« je mirno poizvedovala Marija.

»Kam?... I, kam drugam neki kakor k ‚Zelenemu drevesu'.«

Marija je tisti dan živela v neznosni napetosti. Ko se je Gaston zvečer preoblačil, ga je skrivaj opazovala. Novo svilnato srajco je vzel, zeleno ovratnico, tisto, ki mu je najljubša, in svojo najlepšo, temnozeleno obleko. In kako skrbno si je počesal lase in napravil prečo!

Naredila je, kakor da zeha: »Lahko noč, Gaston, in dobro zabavo!«

Komaj je odnesel pete, je že odprla omaro in vzela iz nje obleko, klobuk in plašč. Pred gostilno ji je srce tako viharno razbijalo, da je morala nekajkrat globoko zasopsti, preden je vstopila.

V veliki sobi ga ni bilo; pogledala je po stranskih sobah in že hotela oditi, ko ga je odkrila v nekem kotu pri zidu. Tam je sedel z nekim neprijaznim starejšim gospodom in ji pomignil: »Oho, mala! Kaj pa ti tu počneš?«

»Tako dolgčas se mi je zdelo doma...«

»Imenitno!« je zadovoljno prikimal. »Dovoli: moj šolski prijatelj Paul Bazin — moja žena!«

Bilo je strašansko dolgočasno in neprijetno. Marija se je čutila bolj razočarano kakor veselo. Nekdo si je torej privoščil neslano šalo na njen rovaš...

*

»Drevi bom v klubu!« je rekel Gaston čez dva dni.

Tisti večer Marija ni mogla zaspati. Kdo ve, kam je neki šel? Misel na neznano tekmico jo je neprestano preganjala. Po polnoči je pozvonila v klub in zahtevala gospoda Gastona Vitraya. Prišel je na telefon.

»Kdo je tam? Marija? Kaj se je pa zgodilo?«

Bila je že pripravljena: »Zaspati ne morem! Kje pa imaš svoja uspavala, Gaston?«

»Ali se je mar radio pokvaril?« jo je podražil. »Nu, saj pridem kmalu domov!«

Sami prazni strahovi! Ko se je Gaston vlegel, je takoj globoko zaspala.

*

Drugo dopoldne — Gaston je bil že zdavnaj v pisarni — je zabrnel telefon. Neki glas je zašepetal: »Tu Perez! Ali lahko govorim z gospo Marijo Vitrayevo?«

»Pri aparatu!... Želite?... Nekoliko glasneje, prosim...«

»Strašno me daje hripavost! Samo to naj vam povem, da so včeraj videli vašega moža po šestih z neko visoko damo v črnem krznu. Ta dama, pravijo, je njegova ljubimka...«

»Me prav nič ne zanima,« je ostro odgovorila Marija. »Sicer vas pa ne poznam in prosim, da me nič več ne nadlegujete!«

In z vso silo je treščila slušalko na aparat.

Toda na tem tihem telefonskem pogovoru je bilo nekaj tako skrivnostnega, da ji je mrzlo zagomazelo po hrbtu. Bilo ji je, kakor bi jo obdajali sami nevidni sovražniki in preganjali hudobni duhovi. Od dne do dne je postajala nemirnejša in čedalje razdražljivejša.

Tedaj je dobila nekega dne pošto:

»Drevi ob enajstih v kavarni ‚Operi'!«

Gaston se je spet skrbno preoblekel.

»Drevi bom s Paulom v kavarni!«

»Tako!« je rekla, drugega nič.

Ni je več strpelo doma. Predenj je stopila v kavarno, je pritisnil obraz na veliko okno in oprezal skozi čipke zastora v razsvetljeno notranjost. Da... tamkaj sedi njen mož! In zraven njega neka dama s hrbtom proti oknu!... In črn plašč s krznom je ležal zraven njega poveznjen na stol!

Marija si je trdneje pritisnila rutico na obraz in zavila skozi vrata naravnost proti mizi, kjer sta sedela njen mož in ona dama. Čudno — saj je ta dama stara ko zemlja in grda ko noč!

Gaston se je Mariji prijazno nasmehnil:

»Zdi se mi, da se izpreminjaš v nočnega metulja, draga! Dovoli, da te seznanim z gospo Bazinovo, ženo svojega tovariša iz šolskih let!«

»Zelo me veseli! Ali gospoda Bazina ni tu?«

»Ravno igra biljard. Grem malo gledat; ta čas pa delaj družbo gospe Bazinovi!« In že ga ni več bilo.

Bilo je ena, bilo je dve in tri. In Marija, ki so ji bili živci do skrajnosti napeti, se je morala krčevito zabavati z gospo Bazinovo, ki je bila vrhu vsega še nekam visoka z njo. Naposled sta se vendarle prikazala gospoda in para sta se poslovila.

Gaston se je ljubeče oklenil svoje žene za roko. Tedaj pa ni mogla več vzdržati; udarila je v krčevito ihtenje. Doma mu je vse povedala, pokazala mu je tudi najnovejšo dopisnico in pismo.

Gaston je bil strašno srdit.

»Fej!« je vzkliknil. »Fej! Na stroj stipkano in brez podpisa — tako strahopetno in nizkotno! Da si le mogla takšni stvari nasesti!«

»A kaj neki hoče neznani sovražnik s takšnim početjem?«

»Mogoče tiči vmes katera tvoja ‚prijateljica', ki ne prenese najine zakonske sreče. Nikar se ne joči, srček! Glavno je, da imava drug drugega rada!«

*

Nekaj dni nato je poklical gospod Gaston Vitray iz uličnе telefonske kabine številko 47-06:

»Dorina, ljuba! Imenitno si napravila to reč! Zdaj pa konec tega brezimnega pisarjenja! Za včerajšnje pismo se še zmenila ni! Zdaj lahko svaril kar dežuje — midva bova imela mir! Torej drevi! Kako praviš — moja žena se ti smili? — O ti neumnica, saj je vsa srečna, da lahko spet zaspi s kriminalnim romanom v roki!« (ei)

Ali — ali

Vaški župnik je srečal na jutrnjem izprehodu okrajnega gozdarja.

»Dobro jutro!« ga je pozdravil. »Povejte no, kako to, da vas nikoli ne vidim v cerkvi?«

»Veste, gospod župnik, stvar je ta, da vam ne bi maral odpeljati prevoč vernikov.«

»Ne vem, kaj hočete reči.«

»Vidite, gospod župnik: če grem v cerkev, porabijo drugi to priložnost in gredo na divji lov.«

„Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati"! kdor jih pokusi, trdi vsaki.

Havanska cigara

Madžarski napisal F. Ujhelyi

Sklep Petra Hauffa je bil neomajen: nepreklicno je hotel napraviti konec svojemu življenju. Razočaranja, ki jih je doživel, so bila prevelika, da ne bi bilo mladega moža minilo vse veselje do tega življenja. Celo ona, ki jo je tako ljubil, je podarila svoje srce drugemu — ker je pač imel več denarja. Zraven tega še ta neprestani skrbi polni boj za obstanek in nikakega upanja, da bi mogel dobiti službo. Zdaj je pa hotel vsem tem poniževanjem in pomanjkanju napraviti konec.

Ob devetih zvečer je bilo, ko je dozorel Petrov sklep. Še poslednjič je pogledal po borni sobi, ki še zmerom ni plačal najemnine zanjo; s seboj vzeti ni imel tako rekoč ničesar. Zakaj vse, kar je imelo kakšno vrednost, je bil že zdavnaj poprodal ali pa nesel v zastavljalnico.

Odprl je vegasto miznico; v njej je imel shranjene fotografije svoje nezveste prijateljice. Tudi to naj ne ostane tu. Toda ko je snel eno teh slik iz okvira, da bi jo raztrgal, je trčil nenadoma ob že zdavnaj pozabljeno staro škatlo in v njej je zagledal velikansko havano. Okrašena je bila s pravcatim kneževskim prstanom, skratka, bila je res vzor imenitne smotke.

Peter jo je vzel malone pobožno v roko. Dobil jo je bil pred osmimi leti od svojega dobrega in prenožnega strica — Bog mu daj dobro, saj že počiva v grobu!

»Ne prižigaj si te čudovite smotke lahkomiselno in zgolj iz dolgega časa!« mu je bil takrat rekel stari gospod. »Počakaj rajši primerne priložnosti. Dva dolarja je stala in ‚kraljica življenja' se imenuje. Prižgi si jo šele tedaj, kadar boš doživel kak velik uspeh, kakšno posebno veselje, skratka če se boš počutil ‚kralja življenja'.«

Od tistih dob je poteklo osem let, toda ubogi Peter Hauff ni bil niti enkrat v takšnem slavnostnem razpoloženju, da bi imel povoda prižgati si to smotko.

Ko si je zdaj ogledoval to čudo tobačno, ga je zdajci obšla porogljiva misel. Izprva je bil samo bežen domislek, toda kaj kmalu se je zgostil v trden in nepreklicen sklep, tako trden kakor sklep o samomoru: to smotko bo pokadil!

Da, preden vrže od sebe to življenje, si pač sme — kakor vsakdo, kdor je obsojen na smrt — privoščiti še poslednji užitek. Tega zaklada, ‚kraljice življenja', pač ne bo nikomur zapustil! V tej uri, z neizprosno smrtjo pred očmi, tako rekoč že odtrgan od življenja — kdo neki naj bi bil vrednejši te kraljevske cigare kakor on? Prižgal jo bo, pokadil do konca in hkratu z njo utrnil tudi svoje življenje: natanko opolnoči bo skočil z mosta v Donavo.

Peter je spravil smotko v žep in odšel iz svojega siromašnega stanovanja. Na bregu Donave je kar mrgolelo sprehajalcev. Mize na terasah restoranov in kavarn so bile polne srečnih, imovitih ljudi; prekrasne ženske so se smejale in šalile; brez prestanka so igrale kapele. Sámo uživanje vse povsod. Nihče se ni zmenil za Petra v njegovi sivi ogoljeni obleki; tudi oni redki znanci, ki jih je prijazno pozdravil, so ga izpregledali. Ogorčeno je strmel Peter v vplivnega in elegantnega generalnega ravnatelja Bittnerja, ki ga je bil prejšnji teden zaman prosil službe, strmel v svojega nekdanjega šolskega tovariša Scholzeja, ki se mu je ognil s praznimi izgovori, ko ga je pred kratkim prosil nekaj pengov na pósodo. Z bolestjo v srcu je Hauff opazoval parčke, ki so sedeli na stolih in se stiskali drug k drugemu. Mogoče sedi tod nekje tudi njegova nezvesta prijateljica...

Pol enajstih je bilo. Čas je, da si prižge havanko, da jo bo mogel uživati celo poldrugo uro.

In Peter si je smotko prižgal. Res je bila imenitna! Naslonil se je trudno na železno ograjo, zakaj za najemnino stola ni premogel denarja, in tjavendan opazoval množico, ki je valovala mimo njega. Videl ni ničesar drugega kakor samo svojo smotko. Eno petino je je že pokadil; tako mu je dokazoval snežnobeli pepel, ki se je še trdno držal cigare.

Tedaj ga je nenadoma zdramil prijateljski »Dober večer!« Pred njim je stal prijazno smehljajoč se njegov šolski tovariš Scholze. Občudoval je njegovo smotko in ga vprašal, koliko je dal zanjo.

Brez pomišljanja je Peter odgovoril, da je stala dva dolarja. Scholze jo je spoštljivo pogledal in si dejal sam pri sebi, da sam še nikoli ni imel take smotke v ustih, čeprav zasluži na mesec nekaj tisočakov. In glej, ta Peter tu, ki mu je bil pred nekaj tedni odbil prošnjo za majhno posojilce, si lahko privošči takšno razsipnost. Ni dvoma: Peter je pač obogatel. Scholzeja je bilo hudo sram, da je ravnal s takšnim bogatim gospodom kakor z ubogo paro.

Hotel se mu je oddolžiti in ga je prijazno povabil, naj prisede. Začela sta kramljati; četrt smotke je bilo že pokajene, toda pepel še zmerom ni odpadel. Tedaj je pristopila »stolarka«, da pobere pristojbino za sedenje. Peter je segel v žep, a še tisti trenutek se je z grozo spomnil, da ne premore niti beliča. Prosil je Scholzeja, naj plača tudi njegov listek, ker slučajno nima denarja pri sebi.

Scholze je porabil priložnost in ponudil svojemu prijatelju večje

Letošnja kopališka moda

Naša slika kaže najnovejšo modno novost morskih kopališč: kratek plašč s kêpom iz sivega jerseya z zelo živim vzorcem; nosijo ga vrh svetlosivega satenskega kopalnega kostuma. Mlada dama, ki sedi na belem platnenem plašču, ima bel lanen kostum iz celega, pod njim pa kopalne hlačke in prsnik iz rjavega blaga.

posojilo. Petrovi ugovori, da denarja ne potrebuje, so bili zaman, na vsak način se mu je hotel prikupiti — kdo ve, kdaj lahko še prav pride! — in je smeje se na silo stlačil Petru pet stotakov v žep. Peter se je še zmerom branil, takrat sta pa prišli mimo dve elegantni dami. Ko ju je Scholze zagledal, se je naglo poslovil od prijatelja in se jima pridružil.

Peter je ostal z mešanimi občutki. Sklenil je, da bo denar odnesel še pred svojo prostovoljno smrtjo Scholzeju na stanovanje, da se ne bo poslovil od življenja s tako velikim dolgom. Pogled mu je obstal na cigari, ki je je manjkala že tretjina. Bel obelisk iz pepela je kronal njen vrh.

Še zmerom je razglabljal o skrivnostni ljubeznivosti svojega prijatelja in tako ni opazil, kako se mu je približal vplivni generalni ravnatelj Bittner. Stopil je s še neprižgano smotko v ustih k Petru in ga dozdevnega imenitnika, ki si lahko privošči tako drago havanko, spoštljivo prosil za ogenj; v temi namreč Petra ni spoznal. Zamišljeno je Peter otresel pepel s cigare in jo nato pomolil generalnemu ravnatelju. Osramočen in osupel je le-ta spoznal v kadilcu tistega Petra Hauffa, ki ga je še dan poprej odslovil, čeprav je vedel, da je odličen bančni strokovnjak. Prisedel je in ga vprašal, ali ni dobil že druge službe.

Peter je z razbijajočim srcem odkimal in povedal, da se odpravlja na dolgo pot. Tistikrat je prišel mimo neki starček in prosil miloščine. Oba gospoda sta segla v žep. Generalni ravnatelj Bittner je potegnil nekaj drobiža in ga vrgel beraču; ko je pa pogledal k Petru, je zagledal v njegovi roki same stotake. Ne, ta Hauff ni kar si bodi; veljalo bi ga pridobiti!

»Glejte, prijatelj,« se je obrnil k Petru, ko je berač odšel, »od kar sem vas bil na žalost prisiljen odsloviti, se je položaj znatno izpremenil. Če imate še zmerom voljo priti k nam, vam je od jutri dalje služba na razpolago. Čeprav je imel vaš prednik sedem sto pengov na mesec, jih vam obljubim tisoč. Kajpada bi vam pozneje še povišal...« je pripomnil in prijazno potrepljal Hauffa po ramenu.

Peter je mislil, da se mu sanja. Generalni ravnatelj je napeto čakal odgovora. Hauff je globoko potegnil dim iz smotke. Havanka se je zasvetila v vsej krasoti. Debeč oblak dima je zavil oba gospoda, ko je Peter spregovoril:

»Veliko zahvalo sem vam dolžan, gospod generalni ravnatelj. Tolikšne plače niti ne zahtevam; samo tega vas prosim, povejte mi, ali je vaš sklep nepreklicen. Zakaj povedal sem vam že, da se odpravljam na daljšo pot. Opustil bi jo le, če mislite zares.«

S prekipevajočimi besedami mu je odgovoril generalni ravnatelj, da je njegov sklep neomajen; nato se je poslovil.

V Petru je kar vriskalo in poskakovalo. Tolikšna sreča! Vstal je in zavil proti domu.

Tedaj je pa čisto nepričakovano srečal »Njo«, ljubljeno Lilly, z roko v roko z nekim drugim. Peter je šel mimo in pozdravil. Očarana od havanke in Petrovega žarečega obraza, ga je Lilly ogovorila. Nadaljevali so pot v treh. Neka cvetličarka je ponudila krasne cvetlice. Najprej se je obrnila do drugega kavalirja. Le-ta se je za trenutek obotavljal. Tedaj ji je pomignil Peter in kupil cel šopek rož. Lilly se mu je zahvalila z zapeljivim nasmeškom in vsa žareča pogledala Petra, nato havanko in velike bankovce v njegovi roki, drugega spremljevalca ji pa še mar ni bilo več.

Petru se je zagabilo. Hlastno se je poslovil in se ji ni dal premamiti, ko ga je na vse načine skušala pridržati.

Žareč od sreče je hitel Hauff proti domu. Havanka se je izpremenila v nekazen ogorek, še poslednjič se je zasvetila — in Peter jo je vrgel v cestni kanal. Na bližnjem vogalu mu je ponudil prodajalec smotk — in Peter, srečni in skromni Peter, si je kupil tanko vsakdanjo portoriko.

Zažgal si jo je in z neizrekljivim užitkom prvič potegnil — kakor človek, ki je mahoma prišel na površje in zagledal svet v rožnati luči — kakor srečnež, ki se mu pravo življenje šele odpira...

In koliko bolj mu je teknil ta prvi dim kakor prej iz havanke! In ko je zavil v samotno predmestno ulico, kjer je stanoval, je čutil, da je zdaj čeprav s poceni portoriko v ustih, postal vreden ‚kraljice življenja', kajti zdaj se je čutil tudi sam kralja življenja!

(vi)

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

IZAK IN VERONIKA

Pismo iz Kamnika

Ker si je že tudi Kamnik kot letovišče pridobil nekoliko imena, so pripeljali neke junijske nedelje bogati Zagrebčani svojega malega sinka v naše mesto na počitnice. Priskrbeli so njemu in njegovi vzgojiteljici stanovanje in hrano, ter je ta čast doletela mojo domačo hišo.

V sedemletnem Izaku, ki je bil judovskega pokolenja, smo dobili najboljšega prijatelja, kajti s svojim truščem in nemirom, veseljem in jezo je zabaval vse prebivalstvo hiše, kakor tudi naše znance. Če ga je hotela vzgojiteljica po zajtrku prisiliti k učenju, je bilo njegovo prvo vprašanje: »Gospodična, prosim, koliko je ura?«

»Deset bo, še eno uro časa imava.«

»Oprostite — nimam časa, ker mi je gospodična Manca naročila, da moram biti točno ob desetih v kuhinji.«

V dobri veri, da je res tako, ga je pustila. Izak pa — najprvo v kuhinjo gledat in vprašat, kaj bo dobrega jedel, potem pa na dvorišče, kjer so imeli pes, zajčki in kokoši kaj slabo uro z njim. Seveda opoldne pri kosilu, ko je prišla laž na dan, bi mu slaba predla, da se ni pri vzgojiteljici zavzela zanj moja mati.

Sredi našega mesta pa stojijo razvaline Malega gradu, katerih se oklepa legenda o trdosrčni in hudi grofici Veroniki. V preteklem času, ko je še držal klanec iz predmestja Šutne v mesto, so pravili, da ima Veronika navado, da tu čaka pijance, katere potem pretepe in zlasa. Pa ne samo pijancem, temveč tudi otrokom, če smo imeli prevročo kri, se nam je ob Veronikinem imenu kaj hitro ohladila.

Tako je tudi Izak pobral nekje to pripovedovanje in prinesel gorko k meni z vprašanjem, kaj je resnice na tem. Ker mi je šla njegova vrtoglavost že na živce, sem mu odgovorila, da bo za razposajence že res.

Na večer tega dne so se pa zbrali pri nas nekateri dobri znanci, da voščijo moji materi k njenemu godu. Med njimi tudi naša lepa soseda Veronika. Z Izakom sta si bila zelo dobra prijatelja, a poznal je le njen priimek, ne pa imena. V prav dobrem razpoloženju smo sedeli okoli mize, ko je pričel biti Izak malo preveč glasan in nemiren. Vzgojiteljica ga je zato posvarila, češ kaj bodo rekli gostje, posebno njegova soseda gospodična Veronika, da ne zna biti dostojen.

»Kdo je Veronika? Gospodična I. I.?«

Pri mizi sem sedela tako, da mi je bil Izak nasproti. Ta hip sem videla njegov bleščeči pogled proti vzgojiteljici in nato, kako se je s prebledelim obrazom obrnil k svoji sosedi. Ta je pa bila zatopljena v naš pogovor in je držala v roki veliki ključ od svojih vežnih vrat, zato ni zapazila, kako jo Izak opazuje. Ko je pa ustavil svoj pogled na velikem ključu, je planil s stola k meni, se me oklenil okoli vratu in zakričal: »Gospodična, nič več ne bom razposajen, samo z Veroniko ne grem na Mali grad.«

Po teh Izakovih besedah je nastala na vseh obrazih osuplost, ker si nobeden ni mogel razlagati nenavadnega burnega nastopa; najmanj pa Veronika, da bi bila ona tista huda grofica z Malega gradu.

Položaj je prva izpregledala moja sestra, ki je pripomnila na Izakove besede: »Saj res, gospodična Veronika bi bila za tebe najvarnejši vratar, kajti za Mali grad je treba zanesljivega človeka.«

»Pa prosim vas, gospodična Milica, bodite pametni, saj jaz nisem pijanec. Kaj bi imela potem Veronika iskati pri meni!« se je branil ubogi Izak ter se čedalje trdneje oklepal mojega vratu.

Vsi smo se veselo smejali tem besedam, posebno pa še, ker si je gospodična Veronika nadela krinko grofice z Malega gradu. Z resnim obrazom je ponudila svoj veliki ključ Izaku s pripombo, da je že noč in bo treba iti domov.

Po teh Veronikinih besedah me je Izak milo pogledal, tako kakor je znal le on, ter me je jel prositi z jokajočim glasom, naj vendar dopovem grofici, da ne more z njo, ker ni doma v Kamniku, in da se bo atek pripeljal ponj, ker mora spet kmalu v šolo.

Kaj sem hotela storiti? Malo strahu se je res prileglo temu neugnancu, pa sem vendar pričela z vso zgovornostjo, kateri so se pridružili še drugi, posredovati, da bi ta mali letovišèar ostal še nadalje pri nas. Izak je pa slovesno obljubil, da bodo imele muce, kokoši in zajčki v bodoče mir pred njim.

Res je držal svojo besedo in deloma je tudi pozabil strah tistega večera. Če je pa kdaj prišla soseda Veronika v našo hišo, je morala vedno vzgojiteljica z njim na izprehod, da je bil bolj varen.

Šele ob slovesu, ko je stal avto že pripravljen za odhod, je pritekel še enkrat nazaj in prosil: »Gospodična, pozdravite tudi gospodično Veroniko z Malega gradu!«

Tako torej vidite, da je moje rodno mesto ne samo po naravi lep kraj, ampak je tudi zanimiv, ker se po tolikih stoletjih sprehaja po mestnih ulicah — Veronika z Malega gradu.

Če bo pa prišel tudi letos mali Izak na počitnice, upam, da bo imel že toliko ohlajeno kri, da se bo dal slikati z gospodično Veroniko z Malega gradu; to sliko Vam pa potem gotovo pošljem. **-nica.**

Arlette Stavijskova s svojima otrokoma

Kmalu po odkritju afer pustolovca in sleparja Aleksandra Stavijskega so zaprli med drugimi osumljenci tudi njegovo ženo, lepo Arletto. V preiskovalnem zaporu je bila več ko leto dni. Zdaj so jo začasno izpustili in se bo lahko zagovorjala v svobodi.

Patriarh Varnava,

vrhovni poglavar srbske pravoslavne cerkve, bo slavil 12. maja trojen jubilej: petletnico, kar so ga izvolili za patriarha, pet in dvajset let, kar je posvečen za škofa, in trideset let, kar je stopil v samostan.

LISTNICA UREDNIŠTVA

-nica, Kamnik: Vaš rokopis nas je zelo razveselil, ker vidimo v njem, da imate dobro pripovedovalno žilico. Oglasite se kmalu spet kaj! Kadar pride mali Izak, Vas pa prosimo, da ga z gospodično »Veroniko z Malega gradu« zares postavite pred aparat in nam pošljete njuno sliko, da se tudi drugi naši bralci seznanijo s simpatičnimi junaki Vaše ljubke zgodbice.

Venizelos,

voditelj nedavne grške revolucije, je sicer po izjalovitvi pobune zbežal iz domovine, toda sodbi ni ušel. Te dni ga je grško vojno sodišče obsodilo v odsotnosti na smrt.

Spoštovani gospod urednik!

Ves čas, od kar ste objavljali dopise svojih naročnic in naročnikov pod naslovom »Njene sanje«, sem se pripravljala, da bi Vas tudi jaz prosila za objavo svojih sanj in želja, ki so povezane s tolikimi skrbmi in težkočami, da jih ne morem več sama prenašati.

Upam, da mi moje prošnje ne boste odbili in da boste tudi moje pismo objavili, za kar se Vam najlepše zahvaljujem in Vam obljubljam, da bom »Družinskemu tedniku« pridobila najmanj še pet naročnikov.

Ko sem prebirala razne dopise, v katerih so tudi druge moje vrstnice tožile nad kruto usodo življenja, sem čutila, da je moj položaj še mnogo težji. Večina se jih je pritoževalo nad slabimi navadami moških in skoraj vse so pribijale isto trditev, da rajši žive same, kakor pa da bi si nakopale slabega moža na glavo za vse življenje.

Moje mnenje je pa, da lahko vsaka svojega fanta-zaročenca vzgoji v takega moža, kakor si ga želi. Za vsakega kandidata je pa druga metoda. V enem izmed dopisov je neki gospod zapisal, da smo si ženske v precejšnji meri same krive, da so možje taki in taki. Kolikor poznam razmere okrog sebe, bi tej trditvi pritrdila.

Naj na tem mestu še svoj položaj opišem, saj mi bo trpljenje lažje, ko si dušo nekoliko olajšam in položim svoje gorje sorodnim dušam.

Imam zaročenca, pridnega, poštenega in tako dobrega, da si ne morem predstavljati, da bi imela na tem božjem svetu še kakšnega boljšega človeka. Več ko štiri leta se poznava in v tem času sva vzgajala drug drugega, popravljala drug drugemu napake, tako da bo najina življenjska pot vsaj za najine pojme lahka.

Do tod je vse v redu!

Kakor sem rekla, že dobra štiri leta traja najina čista ljubezen. Za poroko je vse pripravljeno. Pohištvo čaka že dve leti, a vse stoji na mrtvi točki.

Jaz nimam drugega kakor pridne roke, on nima službe, nima dohodkov, na katere bi lahko računala. Ima sicer službo, kjer pa ne prejema plače v takem redu, da bi se mogel na točnost zanesti in da bi mogel s tem računati.

Njegov delodajalec je s plačilom plače v zaostanku že enajst mesecev. In tako čakava in čakava, a vse zaman.

Mislim, da je to čakanje in iskanje mnogo hujša bol, kakor pa izguba slabega fanta, ki ga lahko pozabiš.

Imam zlatega fanta, pa si ne moreva zgraditi niti najskromnejšega lastnega doma.

Že tri leta išče službe in nima sreče. Po pravici povem, da se zadnje čase bojim zanj, ker mi je prav resno rekel, da bo takemu stanju sam napravil konec.

Mogoče boste razumeli mojo skrb in bolečine. V takem položaju Vas prosim, spoštovani gospod urednik, da moje pismo priobčite in ga seveda tudi lahko skrajšate. Vse cenj. naročnike pa, ki imate čuta in srca, prosim pomoči. Pomagajte mi najti vsaj kako skromno službo za knjigovodjo-uradnika, da se moje sanje uresničijo. Prepričana sem, da se bo našla duša, ki me bo razumela, a jaz ji bom hvaležna do konca svojih dni.

Event. pismene nasvete prosim naslovite na upravo »Družinskega tednika«, kjer bom pisma dvignila.

Prepričana sem, da mi, spoštovani gospod urednik, te moje prošnje ne boste odrekli, za kar se Vam najlepše zahvaljujem. Bodite uverjeni, da boste s tem napravili velikansko dobro delo, za kar Vas bo na Vaši življenjski poti Bog bogato nagradil. **P. G.**

NAŠI BRALCI PIŠEJO

Dopisi iz vrst naših naročnikov in bralcev in naši odgovori

Tiste cenj. bralce in prijatelje, ki tega natečaja še ne poznajo, vljudno prosimo, da si preberejo članek, ki smo ga objavili v 13. štev. dne 4. aprila t. l. na 4. strani pod naslovom »Pismo iz mojega kraja«.

Pismo iz Oplotnice

Pozdravljeni!

Tudi v našem kotu se je močno razbohotila pomlad. Razšopirila se je na vso božjo prirodo. Ozelenele so naše livade in gmajne, zadehteli so gozdovi, razcvetelo je drevje, zgenila se je zemlja in prebudila so se tudi naša srca in zahrepenela...

Mirno in pokojno leži pred nami zeleno Pohorje, kakor velik, ponosen a prijazen očanec, ki tiho vleče iz dolge pipe. Pokroviteljsko gleda na nas, kakor da bi se zavedal, da je močan, graniten steber na severni strani naše doline.

Na zapadu nas straži strašen zmaj v konjiški gori. Pravijo namreč, da je konjiška gora v sredi votla in da ne razpade, je okovana z močnimi železnimi okovi. V njej je veliko jezero, v katerem se koplje velikanski zmaj s sedmimi glavami. Gorje nam, če bi ta kdaj prišel na dan! Nastala bi taka povodenj in požari, da ne bi ostal kamen na kamnu. Toda mi zaupamo v sv. Jurija, kateremu je posvečena konjiška farna cerkev, da bo vestno krotil pogubonosnega zmaja.

Na vzhodni strani je pa Lačna gora. Ne vem zakaj je vedno »lačna«. Saj ne rečem, časih je že, a vedno le ne. Najbrž je nekdaj pred davnim časom, kamor ne seže več spomin, razgrajala tukaj huda lakota in je od tedaj ostala gora pač »lačna«.

Omeniti moram še našo ljubo Gorico s solnčnimi vinogradi. Ta nam je najljubša, saj nam daje vsako leto polovnjake vina, ki teče po grlu kakor medica...

Okrog in okrog na hribčkih so pa postavljene lepe bele cerkvice. Zelo dosti jih je. Nikoli jih nisem štel, a mislim, da imam premalo prstov na obeh rokah, če bi jih hotel na prste prešteti.

In v sredi te lepe prirode se nahaja Oplotnica, kakor v pasti zajeta. Le proti jugu se razširi v dolino.

Pripovedka pripoveduje, da je nekoč velika povodenj odnesla vse hiše v Oplotnici. Samo ena je ostala, ker je obtičala ob plotu. Počasi je okoli nje nastala Ob-plotnica. Prijazna vas je to; posejana je z večjimi in manjšimi hišami. Po sredi teče potok z istim imenom. Potok Oplotnica izvira visoko gori na Pohorju in nato drvi z veliko brzino v dolino. Na poti do Oplotnice žene okoli petdeset žag. Lepo je gledati peneče se valovje, ki se besno zaganja v trdi pohorski granit. In tako lepo je poslušati šumenje besnečih pen.

Pa tudi park imamo v Oplotnici. Sredi velikega naravnega parka je še umeten park.

Ni čudo, da je Oplotnico neki vrli rodoljub imenoval v svojem govoru »majhno velemesto«! A to še ni vse. Naše samoljubje gre dalje. Nekoč je tuji popotnik ostrmel nad Oplotnico in jo v svoji prenapeti poetičnosti nazval »popek sveta«. To je nekaj za nas! Oplotnica torej ni samo središče južnega Pohorja, ampak razvijajoče se žarišče in središče vsega sveta. S tem smo Oplotničani že lahko zadovoljni, kajti takega odlikovanja najbrže ne dobi vsaka vas...

Sicer smo Oplotničani mirni in tihi. Le časih nam premočno vino razburi živce, vendar se kmalu poležejo. Živimo na zemlji in jo obdelujemo. Naša zemlja je dobra, lepa in prijazna. V njej ni prevar in hinavstva, kakor ga je toliko po svetu. Le tisti, ki so se odtujili zemlji in jo zapustili, le tisti so hudobni. Ni jim do bližnjega, le na svojo korist gledajo. Polni so sebičnih misli in škodoželjnosti. Nesreče soseda se radujejo, namestu da bi jim priskočili na pomoč.

Naš kmet je pa navezan na svojo zemljo z dušo in telesom. Obdeluje, neguje in ljubi jo. Če mu vzameš zemljo, mu odvzameš vse. In če mu teptaš in uničuješ zemljo, ga bolj boli kakor če bi mu iglo vbadal v srce. Gledal sem nekoč fanta, ki je odhajal k vojakom. Kako težka je bila ločitev! Šel je na njivo, pobral grudo, jo poljubil in zavezal v robec, da bi ga v daljnih, tujih krajih spominjala na dom. Odhajal je trudno in počasi kakor starec. Njegova pisma so bila polna brezmejnega koprnenja po domačih poljih in gozdovih.

In ravno zaradi te nesebične ljubezni in navezanosti na zemljo je naš kmet večen. Kajti večna je tudi zemlja, ki jo obrača, neguje in ljubi. Strla ga ne bo še tako huda stiska. Kadar bo pa onemogel kmet, tedaj bo obtičalo vse, tedaj bo konec...

Zakaj so grofje, ki so se v srednjem veku zdeli večni, propadli? Propadli in izginili so s površja, ker so temeljili na sili in na valpetih svojih biričev, a ljubezni niso poznali.

Naš kmet pa ljubi Boga, ki mu solnce pošilja in ga s točo strahuje — ljubi svojega bližnjega, ki mu v nesreči pomaga in — ljubi svojo zemljo, ki mu življenje daje...

Prijazen pozdrav! **Leskov Leo.**

Pismo iz Lokavca

Pisec teh vrst je samec. Kruta usoda me je obsodila, da bom vse življenje sam. Ko sem bil star dvanajst let, mi je nogo zdrobilo, ter so mi jo morali v bolnici odrezati.

Moj kraj leži Bogu za hrbtom, med samimi hribi. Na levo je gora Kozje, na desni grič Sv. Kolomana, v ozadju so Makože.

Tukaj v mojem kraju sta dve cerkvi podružnici Sv. Lovrenca in Sv. Koloman.

Gostilno imamo samo eno pri g. Blatniku, v kateri se pa fantje večkrat stepejo.

Tudi tovarna podpetnikov je tukaj. Delo je zelo nevarno v njej; že dosti delavcem je porezalo prste na rokah.

Ljudje so zelo ponižni, razen deklet. Ta so pa ošabna in če le morejo, se jezijo nad fanti. O, pa jim tudi oni ne ostanejo nič dolžni.

V času vojne so kopali v našem kraju svinčeno rudo. Sedaj so pa vse opustili. Ljudje so po večini kmetje, nekaj jih hodi na železnico, nekaj pa v tovarno podpetnikov in v gozdove graščaka g. Falterja.

Stari ljudje pripovedujejo, da so bili tu nekdaj razbojniki. Na posestvu g. Pavliča, trgovca z mešanim blagom, so imeli svojo kočo, kjer so se shajali. Sedaj seveda ni več takih ljudi.

Z odličnim spoštovanjem **J. T.**

Pismo iz Savinjske doline

Ker je gospod urednik v zadnji številki izrazil željo, da bi sodelovala tudi pri anketi »Pismo iz mojega kraja«, priobčujem torej kratek članek.

Moj lepi in prijazni kraj leži med samimi hmeljskimi nasadi, ki so do nedavnega bili za kmeta edini vir dohodkov, a danes stoje pač zato, da kmet vsaj upa na boljše čase. Ko bo pa prišla jesen, bo pa moral zopet po sramotni ceni prodati pridelek, ki je vanj polagal vse svoje nade. Zato naj se pa ne čudimo, da je kriza. In kako bi tudi ne bila, saj tu pri nas nekateri kmet nima niti toliko, da bi kupil sol.

Vendar pa kljub krizi in težavam v naši vasi nekateri gospodarji svoj trdo prisluženi denar spuste po grlu, da pač zadostijo strastem po alkoholu. Uboga žena in otroci pa lačni čakajo, kdaj prinese mož in oče kaj za pod zob. Oh, ko bi vedeli, gospod urednik, kakšna beda je v nekaterih hišah naše vasi. Hvala Bogu, da je moj ljubi očka čisto drugačen. Od zore do mraka dela in dela, ter skrbi za svojo družino. Obrtnik je in gotovo je vsakemu znano, kakšne težkoče mora preživeti obrtnik v današnjih slabih časih.

Zime je že zdavnaj konec. Hvala Bogu, pravi nekateri. No saj je prav, da je prišla za kmeta težko pričakovana pomlad, da lahko obdeluje svoje polje. Posebno si je pa žele starci in starke, ki počasi lezejo izza zapečkov, da si pregrejejo svoj premrle ude. Pravijo, da ima solnce moč. Pa jo res ima. Saj se je starkam ogrel tudi jezik, ki je še celo bolj skrit. Če grem v trgovino, vidim kako tu pa tam starke čebljajo in govore, seveda ne o cerkvi ali podobnem. Glavni predmet razgovora so pač zaljubljena dekleta. Oh, uboga dekleta in srečne žene, ki ste to že prestale. Sem radovedna, kdaj bom jaz prišla na vrsto?... Mogoče takrat, ko bo konec krize.

Vendar so pa te naše starke poleg tega zelo pobožne. Hodijo pridno v cerkev, da se pokorijo za svoje grehe.

Pozdrav vsem cenj. naročnikom in naročnicam pošilja **Frančiška.**

Pismo izpod Korena

Mi kraljujemo v lepem gorskem kotu Jugoslavije. Naš kraj je obdan okrog in okrog z lepimi ponosnimi gorskimi grebeni. Vas je majhna in preprosta, a priljubljena je bolj kakor marsikatero mesto. Pozimi prihajajo smučarji, poleti pa letoviščarji, a vsak odide s težkim srcem, ker mora zapustiti ta preljubi kraj. Tu sameva cerkev Sv. Andreja. Tik ob vasi je grič, ki se imenuje Mucna gora. Stari ljudje pripovedujejo, da je v tej gori jezero, ki bo nekoč preplavilo vso vas in bo nastalo veliko jezero. Dalje pripovedujejo, da je tudi zmaj v tem griču; nekoč bo prišel med ljudi in jih bo požrl, tako da ne bo o naši vasi niti sledu.

Se nadaljuje na 8. str.

„Bengalci", film o Indiji

Mnogim pustolovskim filmom iz Azije in Afrike sledi zdaj nov, popolnoma izviren film iz Indije. Paramount ga je krstil za »Bengalce«. Film je izdelan deloma v nedostopnih indijskih gorah, na mejah neraziskanih okrožij med Indijo in Afganistanom, deloma v džunglah. Izvirni filmski trak iz Indije je izpopolnjen s prizori, ki so jih filmali v hollywoodskih Paramountovih studijih. Cela štiri leta so delali film, ker je podjetje hotelo popolnoma naravno in prepričevalno pokazati življenje v Indiji in odnošaje med Angleži in domačini. Izvirno filmanje v Indiji je izvršila posebna odprava s filmskim režiserjem in raziskovalcem Ernstom B. Schoedsackom na čelu. Njegova filma »Chang« in »Rango« veljata še današnji dan za filmski umetnini iz življenja v divji naravi.

Na navadnem zemljevidu Indije se zdi, da mejita državi Afganistan in Indija točno druga ob drugo, natančni vojaški zemljevidi pa kažejo, da ponekod mejâ sploh ni. Med obema sosedoma so tu in tam čudno izoblikovana okrožja, v katerih stanujejo razna svobodna plemena. Ta okrožja so male neodvisne države bojevitih plemen Afridov, Mahsudov in Vazirov. Dejstva, da so si znala ta plemena obvarovati svojo neodvisnost v svojih okrožjih, ki so videti kakor trdnjave, in da so junaško in neustrašno kljubovala sovražnikom v neprestanih bojih, dokazujejo, da njihova hrabrost, bojevitost, zvijačnost in neustrašnost niso kar od muh. V takih razmerah pač življenje angleških vojakov, zlasti častnikov, ni prijetno in se zdi, da ti ljudje nosijo zmerom svojo »glavo na semenj«. Prav zategadelj je imela tudi Paramountova odprava marsikatero nepriliko, tem bolj, ker ji je šlo v glavnem za to, da mnogo in marsikaj filma. Kljub vsemu je šlo vse po sreči, kljub smrtni nevarnosti, kljub naporom in nevarnostim. Schoedsack se je vrnil v Ameriko z 200.000 metri filmskega traku. Šele pri tej dolžinski meri nam poslala jasno, zakaj so film dodelali komaj po štirih letih.

Odprava je pričela filmati v mestu Pešavarju, ki ga prav pogosto napadajo bojeviti sosedje. Schoedsackovi ljudje so imeli »srečo«: kmalu po prihodu so doživeli pravi pravcati napad na mesto. Čez zloglasni gorski prehod Kiber je vdrlo 10.000 Afridov in obkolilo mesto. Strelci so se poskrili v žitna polja in streljali kar na slepo v mestne ulice. Mnogo ljudi so tako ubili, obstreljenim je bilo pa v kaj slabo tolažbo, da Afridi niso merili nanje.

Afridi so sinovi gora, bojeviti po krvi, sportniki iz potrebe in lovci iz strasti. Njim je vseeno, s kom se boré, glavno jim je, da se sploh boré. Zaradi njihove bojevitosti je bil šotor Paramountove odprave v neprestani nevarnosti; stražiti so ga morali močni oddelki angleške vojske z bodali na puškah. Prav pogosto so se v trdi noči slišali vzkliki: »Stoj! Kdo je?« »venda" odziva ni bilo nikoli in straža ni mogla nikdar dognati, kod in kam je neznanec izginil v noč.

Vohuna prisilijo k priznanju
Garry Cooper v Paramountovem filmu »Bengalci«

Iz Pešavarja je odprava potovala dalje ob meji. Dalje časa je taborila blizu Kohata, kjer domuje polk angleških kozakov. Vodilna snov filma »Bengalci« je vzeta iz življenja bengalskih kozakov, zato je bilo treba filmati v tem kraju čim več. Častniki in vojaki so sprejeli filmsko odpravo nad vse prisrčno in so storili vse, da so jo obvarovali neprilik in napadov. Iz Kohata je krenila odprava nazaj v Pešavar, da ujame na filmski trak karavane, ki so v tem filmu posebno važne.

Takrat ko so se filmski ljudje odpravljali na pot proti Kohatu, so morali misliti na vse, celo na poli-tično posredovanje. Posebni odposlanci so morali utirati pot med Kiberom in Kohatom, to pa tako, da so se morali pogajati s poglavarji plemen. Spotoma je odpravo spremljala cela četa do zob oboroženih Afridov. Na meji plemenskega ozemlja so se morali spet pogajati z glavarji s Kiberskega prehoda.

Preden je odprava sploh pričela filmati, so se morali njeni člani odzvati vabilu prvega plemenskega glavarja za zajtrk. Ta glavar je najbolj neustrašen in najbolj neizprosen nasprotnik belcev, vendar je cenil gostoljubnost nad vse, to je pa mohamedancem itak že v krvi. Po obilnem in razkošnem zajtrku se je odprava poslovila od gostoljubnega »vladarja« in se napotila v drugo naselje, oddaljeno več ko sto kilometrov. Namestu da bi se bili trudni popotniki odpočili, so morali hočeš nočeš na obed k drugemu vladarju, ki jih je počastil s polnimi pladnji pečenih kokoši, kruha in sadja. Jedli so skoraj dve uri. Že ob treh je sel prinesel vest, da jih v sosedni vasi pričakuje tretji poglavar na južino. Odprava, od zore na potu, je bila vsa trudna, prašna in zbita, ožgana od solnca in sita do grla. Toda tolmač je silil vanje in jim na vse kriplje dopovedoval, da takega vabila ne kaže odbiti, zakaj glavarji so ljubosumni drug na drugega in hočejo tekmovati med seboj. Schoedsack se je tolažil s tem, da velja vabilo le na čaj. Toda zmotil se je. Tretja pojedina je bila še obilnejša in razkošnejša od prvih. Vsak mož odprave je dobil na pladnju celega plemenskega petelina in pojesti je moral vse, da bi se ne zameril gostitelju.

Kesneje so pripovedovali ti možje, da jim ni bilo tako težko ne v času napada na Pešavar ne takrat, ko so se krvavo sprijeli z domačini. Bile so te »borbe« lažje od onih, ko so morali na silo pogoltniti velike kose pitane perutnine, kose kruha in cele kupe sadja.

Iz afganskih obmejnih planin se je odprava podala v notranjost Indije, kjer je filmala prizore v džunglah. Poslednje izvirno filmanje je bilo v Bombayu, od ondod se je pa Schoedsack vrnil v Hoolywood.

Razen vojaških in domačinskih prizorov nam odkriva film še tajnosti angleškega gospodstva v Indiji. Člani odprave so vpletli v film zanimive indijske plese in zvočno filmali tudi celo vrsto pristnih indijskih pesmi.

Glavne vloge v tem nenavadnem filmu igrajo nad vse priznani filmski igralci: Garry Cooper, Franchot Tone, Richard Cromwell, Sir Guy Standing, C. Aubrey Smith, Kathleen Burke in še drugi.

Upamo, da nam bodo naši slovenski kinematografski podjetniki kaj kmalu privoščili ta izredni užitek.

Najbrže še ne veste . . .

...da se je May Robson, karakterna igralka M. G. M., rodila v Avstraliji in da je obhodila z nekim potujočim gledališčem ves svet, preden je prišla k filmu;

...da je Elisabeth Allan, glavna igralka iz filma »Dr. Ferguson«, igrala prej na angleških odrih same pomembne vloge v Shakespearjevih dramah;

...da je »Princes Marjeta« trinajsti film Jeanette MacDonald in da je 13 njena srečna številka;

...da filma Wallace Beery nov letalski film »Orli«;

...da je prejšnji mesec vrgel v Ameriki največ denarja Metrov film »Express št. 6« in da je zaradi napetega dejanja in humoristične vsebine dobil nagrado;

...da žanje največičastnejši film poslednjega desetletja »Sequoia« po vsem svetu uspehe in da ves Pariz govori samo o tem filmu, ki je doživel v francoski prestolnici svojo evropsko krstno predstavo.

11. nadaljevanje

»Vzela sem vašo sobo zraven svoje,« je kratko pojasnila, ko je prišel šofer. »Odkar sta me neke noči prebudila dva hotelska vlomilca s črno krinko na obrazu in revolverjem v roki, sem spoznala, kaj je strah. Zato vas hočem imeti v svoji bližini, drugače vso noč ne bom zatisnila oči.«

»O, zastran tega lahko mirno spite in brez skrbi. Odkar sem služil v Beli armadi, imam silno rahel spanec.«

Po kratkem pomisleku je dodal:

»Če se res bojite, bi bilo dobro, da shranite nakit pri meni. Potem vsaj ne boste v skrbeh.«

»Mislila sem že na to,« je rekla Suzana. »Sicer pa nimam nič posebnega s seboj. In naposled — menda vendar se ni v zdravilišču bati vlomilcev?«

Jean ni odgovoril. Dejal si je, da bodo samo navadna vrata delila njuni sobi, in zraven je mislil na nakit, ki mu ga bo zaupala. Potem ga je pa zdajci obšla druga misel, sam ni vedel, kako: če bi bila ona njegova žena in bi šla na poročno potovanje, bi vladala med njima prav taka domačnost. In ob tej misli mu je postalo neznano toplo pri duši.

Ali je Suzano izpreletela ista misel? Nekam v zadregi je odložila klobuček in ga vrgla na mizo, nato se je pa vsedla na posteljo; čudna utrujenost jo je prijela v noge.

Da skrije zadrego, je Jean vzel cigareto iz tobačnice in si jo je hotel prižgati. A še tisti trenutek se je spomnil, da se ne spodobi.

»O, oprostite!« je zajecljal.

Suzana je mislila, da bo zdaj šel, da bo lahko v miru pokadil. Instinktivno ga je hotela zadržati.

»Dajte še meni cigareto in tudi sebi prižgite!« je rekla in iztegnila roko proti njemu.

Ponudil ji je tobačnico.

»Nikoli vas še nisem videl kaditi,« je rekel začudeno.

»Saj se le redko zgodi. Strašno slabe volje sem danes in bi storila ne vem kaj, samo da se malo raztresem.«

Stopil je bliže k njej in ji ponudil ognja. Ko ji je prižgal, se je nehote doteknil njenih vitkih dolgih prstov z bleščečimi prstani. Ta dotik mu je mahoma vlil poguma.

»Zakaj ste slabe volje?« jo je vprašal.

»Mogoče zaradi odhoda svoje prijateljice,« je skomignila z rameni in umeknila pogled; čutila je, da se njegove oči radovedno upirajo vanjo.

»Samo zato?«

Trudno je odmahnila.

»Kaj vem...« je zamrmrala. Sama ne vedoč zakaj, ji je udarila v obraz rdečica. Ali je bil dotik njegove roke vzrok, da se je nenadoma začutila tako čudno pobito, da bi bila najrajši zaihtela?

»Zakaj mi ne poveste, gospodična Suzana, kaj vas teži? Mogoče bi vas lahko potolažil, če vam je kdo kaj hudega storil...«

Njegov glas je bil kakor božanje ljubeče roke: kar čutila je, kako se taja odpor v njej.

Da, že ves čas jo je dajala izkušnjava, da bi izvedela, kaj je z Molly in z razmerjem med njima. A kako naj to dožene? Ni si znala pomagati; godilo se ji je kakor vsem plahim ljudem: namestu da bi oviro odrinili stran, zagledajo v poslednjem trenutku drugo, še večjo.

Da ji ne bi bilo treba govoriti o dogodku prejšnjega dne, je sklenila navezati na njegove besede na postaji.

»Malo prej ste me priganjali k povratku. Ali vas mar kdo čaka doma?«

»Mene? Kdo neki?«

»Molly.«

Prvi mah je odrevenel. Potem je pa vzkliknil:

»Molly? Kaj naj bi pa bilo po vaši sodbi med Miss Burkovo in menoj?«

»Nu, mislim, da se nekam dobro razumeta... v mojo škodo!«

»Saj ne mislite resno!... Zato ker sem kosil v družbi gospoda Burka in njegove hčere?«

»Ne; temveč zato, ker je bil ta sestanek posledica včerajšnjega dogovora.«

Ni vedel, kaj naj reče. Skušal se je postaviti na stališče, na katerem je stala Suzana.

»Ne zamerite: rekel sem vam že opoldne, da je bil ta sestanek nepričakovan in nedogovorjen.«

»Saj ste mi tudi rekli, da je Molly zelo zabavno in nepokvarjeno dekle in da ima zlato srce; in naposled, da z vami zelo spodobno ravna...«

»Če sem pohvalil vašo prijateljico, vendar ni to moglo biti naperjeno zoper vas?«

»Res? Kaj pa to, da vas je mister Burke poklical za svojo mizo? Tega menda ne bi bil storil, če se ne bi bili včeraj domenili z Molly.«

»Domenil! Jaz naj bi se bil domenil?«

Zdaj mu je bilo pa njenega sumničenja res že dovolj. Že je hotel ostreje odgovoriti, a ko je videl, kako trdo ga gledajo njene oči, se je premagal in mehkeje povzel:

»Dajte, gospodična, pogovoriva se rajši brez ovinkov. Priznam, da sem se opoldne srdil na vas, ker ste me poslali v kuhinjo obedovat; tako ni še nihče ravnal z menoj. In zato mi je kar odleglo, ko sem vam vrgel v obraz vse te bolj ali manj izmišljene vrline, ki sem jih naprtil gospodični Molly — samo zato, da sem jih lahko primerjal z vašo neprijaznostjo.«

»To sem si mislila,« je rekla prezirljivo.

»A iz česa vendar sklepate, da bi se bil domenil z gospodično?«

»Saj sta se menda včeraj nekaj dogovarjala.«

»Včeraj?... Če vam je Miss Molly nesla najin pogovor na uho, vam je gotovo tudi povedala, kaj sem ji odgovoril.«

Suzani je začelo hitreje utripati srce.

»Kaj ste ji odgovorili?« je vprašala, trudeč se, da bi se pokazala nebrižno.

Mladi Rus ji je pogledal v obraz. Njene oči so se z vprav bolestno napetostjo upirale vanj, kakor bi mu hotele že z obraza brati odgovor. To ga je razorožilo.

»Odgovoril na kaj? Na prazno govoričenje?« je tiho vprašal, ne da bi ji dal odgovor na njeno vprašanje.

Suzana je zardela.

»Saj vem, razlagala vam je moje besede na svoj način. Hotela jim je podtekniti zmisel, ki ga ni bilo v njih.«

»Ne bi rekel... Mislim da ni drugega storila, kakor da jih je vestno ponovila.«

»O, Jean!« je zajecljala vsa strta. »Krivico mi delate! Sami veste, da vas visoko cenim.«

»Že mogoče! A prav tako globoko prezirate v meni šoferja,« je odvrnil z otožnim nasmeškom.

Suzana je umolknila. Ni vedela, kako naj se mu opraviči, ko mu je vendar Molly vse izdala.

»Ali morete mar reči, gospodična, da vaš ponos ne meri na to, kako bi ponižali tega plebejskega šoferja, ki mu je mesto v kuhinji in ki mora dostikrat pogoltniti takšne besede, kakor bi bil navaden hlapec; šoferja, ki ga je treba pri vsaki priliki ponižati v prah...«

»Oh, molčite!« je ugovarjala. »Krivico mi delate. Nikoli vas nisem imela namena žaliti.«

Skrila je obraz v roke in le malo je manjkalo, pa bi se bila spustila v jok. Toda še o pravem času se je zavedela svoje slabosti. Stisnila je zobe, ker ni marala, da bi se ji na tihem posmehoval.

»V vaših očeh,« je povzel Jean s tistim svojim glasom, kjer ni nikoli vedela, ali se ji roga, ali pa misli zares, »v vaših očeh imam samo eno vrlino, namreč to, da bi me vam Miss Burke rada prevzela... Če bi si mlada Američanka ne bila vtepla tega v glavo, bi me bila gospodična Kreugerjeva že zdavnaj odslovila.«

»Mislite?« je rekla počasi in mu trdno pogledala v oči.

»O tem sem tako trdno prepričan, da sem že začel razmišljati, kako naj napravim, da bo vam prav in drugim.«

»Razmišljali ste?« se je hotela ponorčevati. »Glej, glej!«

Mladi Rus se je spustil v smeh. A takoj se je spet zresnil.

»Najprej naj skromno priznam, da imate pravico prezirati šoferja v meni. Saj nimam nikakih vrlin kot uslužbenec, prožnosti mi manjka, vneme ne kažem in le prevečkrat ravnam po svoji glavi...«

Nasmehnila se je; njegove besede so jo razorožile.

»Hvala Bogu, da vsaj priznate.«

»Da, odkrito priznam, da nisem rojen za šoferja, da me ta poklic nič kaj ne mika in da vaš avto skoraj zmerom osnaži garažist ali pa Matija, najmanjkrat pa jaz.«

Utihnil je, potem je pa udaril v smeh.

»Bogme, res je bilo treba, da se je začela Miss Burke nekoliko zanimati zame — drugače pač ne bi tako potrpežljivo gledali v svoji hiši šoferja moje baže.«

»Bodite že taki ali taki,« se je prilagodila njegovemu govorjenju,

»Ideal«
Kongresni trg 3
kemično čiščenje, barvanje in svetlolikanje
Nujna naročila se takoj izvršujejo!

»vajena sem vas že in zato bi vas na vsak način hotela obdržati v službi.«

Mladi mož ni bil videti ravno počaščen nad njenim poklonom.

»Najbrže zato, ker ne veste, kako bi drugače dražili mlado Američanko. A če bi vam jaz predlagal kaj boljšega?...«

»Kaj boljšega?«

»Da, drugega šoferja... pravega gosposkega šoferja. Poznam takega. Vozil je v Petrogradu velikega kneza Sergeja, carjevega strica, in lahko vam povem, da ga v vsej Rusiji ni bilo tako lepega dečka. Razen tega je Ivan odličen tudi kot šofer; svoj poklic ljubi in na livrejo pazi in na avto kakor izlepa ne kdo. Če vas bo on vozil, boste zbujali pozornost po vsem mestu in vaše prijateljice bodo popokale od zavisti. Stavim kaj, da ne bo minilo štirinajst dni, ko bodo vsi poznali vaš avto. Ali naj vam ga predstavim?«

»Čemu naj mi pa bo?«

»Nu, namesto mene bi ga vzeli. Prepričan sem, da bi bili z njim dosti bolj zadovoljni kakor z menoj.«

Paberki tedna

Diplomatski jezik

Japonci groze, da bodo Kitajcem spet napovedali mir. (»Asia«)

*

Višek raztresenosti

Na davkarijo v Detroitu (USA) je prišel ondan po pošti znesek 2304 dolarjev — natanko toliko, kolikor je prizadeti davkoplačevalec navedel, da znašajo vsi njegovi dohodki.

*

Zakaj se ločijo

V Parizu se je neka Yvonne Garghelle ločila od moža, češ da ji je za rojstni dan vselej prinesel neprimerne darove.

*

Ločitev

Za ločitev manjka ljudem še bolj denarja kakor za poroko. Statistika kaže namreč, da imajo ločitveni advokati vselej čez glavo dela, kadar borzni tečaji poskočijo. (»Star«, London)

*

Natančna zgodovina

Roosevelt si je prvo leto svojega predsednikovanja ogledal 83 filmskih dram, 73 kratkih filmov in 500 zvočnih tednikov.
(»Saturday's Evening Post«.)

*

Prerokba

Če bo Greta Garbo tudi v bodočih filmih nastopala preprosto in prirodno, ji smemo prerokovati lepo bodočnost pri filmu. (»Life«)

Za god in praznik mati dobro ve,
otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev vesele!

»Seveda, zato da bi lahko šli z Molly!«

Ni se mogel premagati, da se ne bi nasmehnil spričo naglosti njenega odgovora.

»Odklonil sem včeraj predloge vaše prijateljice in pri tem ostanem, ne glede na to, kaj boste vi ukrenili.«

»Odklonili ste Mollyno ponudbo?« je vzkliknila in mu pogledala v oči, da bi mu že iz njih brala, ali govori resnico ali ne.

»Če vam rečem!«

»Ali mi res ne lažete?«

»Zakaj bi vam lagal?«

»Ste ji že kaj govorili o tem Ivanu?«

»Še ne. Hotel sem ga najprej vam predlagati.«

»Nu, prav, kar ponudite ji ga!« je vzkliknila malone hlastno. »Takega ji je ravno treba: najlepši ruski šofer, to bo nekaj zanjo! Tako si bo vsaj lahko s čim preganjala čas!«

Govorila je s tako neprikritim prezirom in hkratu tako odkrito, da je bilo Jeanu težko ohraniti resnobo.

»Mislil sem, da vam bom s tem predlogom ustregel.«

»Saj sem navdušena! Samo groza me je novih obrazov, in kaj hočete: vas sem že vajena.«

»Torej mislite res zamuditi tako lepo priložnost?«

»Zakaj ne!«

Jean se je dvoumno nasmehnil.

»Tem bolje zame,« je rekel polglasno. »Prišel bi namreč v veliko zadrego, kako naj vam ga predstavim, če bi se res zanj odločili.«

»Zakaj? Ali ga mar ni v Pragi?«

»Kaj še! Izmislil sem si ga od nog do glave! Ta pravljični šofer živi namreč samo v moji domišljiji.«

»Kolikšna škoda za Molly... A zakaj ste si to izmislili?« je vprašala začudeno.

»Hotel sem samo videti, ali vam je do mene res samo iz golega samoljubja, kakor so mi drugi pravili.«

»Če bi bila to vedela —!«

Mlada milijonarka je bila vsa zmedena.

»Potem bi bili kajpada pristali,« je vzkliknil porogljivo. »Toda čeprav me boste imeli za nadupteža, mi je vaš pravkaršnji odgovor vendarle ljubši: to me je vsaj nekoliko spravilo z vašim prezirom, ki ga moram tolikokrat prenašati.«

Suzani je udarila vsa kri v obraz.

»Sleherno mojo besedo si razlagate, kakor vam prija; nič več ne vem, kaj naj rečem.«

»Eh, kaj bi tisto!« se je zasmejal. »Ker sem se vam že toliko izpovedal, mi pa še to dovolite, vsaj za nocoj, da smem biti z vami zadovoljen.«

»Z menoj zadovoljni?«

»Da. Vidim namreč, da se mi je posrečilo pregnati slabo voljo, ki vas je že nekaj ur morila.«

»O, saj mi je še zmerom hudo, ker me je zapustila prijateljica.«

Suzana se je prisilila, da je napravila otožen obraz.

»Pustite jo, naj se vozi v miru,« je odmahnil mladi Rus. »Čez eno uro bo najbrže že ljubimkala s svojim sosedom v jedilnem vagonu in ne bo več niti mislila na vas.«

»O, Jean! Ellen Howes je moja najboljša prijateljica!« je ugovarjala. Vzlic temu si ni mogla kaj, da se ne bi bila zasmejala njegovi pripombi.

»Imenitno! Pa že rajši vidim, da mislite nanjo z veselim obrazom kakor pa s prejšnjim otožnim, ki človeku vso voljo vzame. Boste videli, gospodična, večerja vam bo bolje teknila kakor kosilo.«

Molčala je in zdelo se je, kakor da bi se borila sama s seboj. Potem je pa plaho predlagala:

»Ostanite z menoj pri večerji, Jean.«

Mladi Rus jo je začudeno pogledal. Počasi je odkimal.

»Predlog je zapeljiv,« je odvrnil. »Le zakaj mislite, da morate posnemati gospodično Molly?«

»Boste pa v obednici večerjali, samo za drugo mizo..«

»Ne, gospodična. Ljudje vedo, da sva skupaj prišla, in tudi sosedni sobi imava: ne gre, da bi ljudje zbijali neprimerne opazke. Ne, drugam pojdem večerjat.«

Suzani se je raztegnil obraz.

»Dolgčas mi bo, če bom popolnoma sama...«

»Saj bi lahko šli v salon — tam bo ples in zabava..«

»Trudna sem za take reči; tudi nisem nacoj razpoložena za ples.«

»Gledal bom, da ne bom dolgo izostal.«

Suzana je razširila oči.

»Kaj mar niste prosti? Ali ne boste sami pri večerji?«

»Dobil se bom z nekim prijateljem iz mladih let, ki sem ga po dolgem času spet srečal.«

»Ah! Sestanek imate!« je rekla s čudno stisnjenim glasom. »Menda bo ta prijatelj neka prijateljica!«

»Ne, gospodična. Mogoče ste videli, ko ste govorili na peronu z gospodično Howesovo, da je stopil k meni neki gospod. Spremil je sorodnike na vlak. To je bil baron Moskovskij.«

»Aha, zdaj razumem, zakaj ste pravkar s tako tehtnimi razlogi odbili moje vabilo na večerjo.«

»Če vam rečem, gospodična, da...«

»Molčite!«

Bila je zares užaljena. Očitala si je, zakaj se je spustila tako daleč in ga vabila na večerjo — potem pa dobi tak ponižujoč odgovor!

Mlademu Rusu je bilo hudo, da jo je čeprav zoper svojo voljo užalil. Brez obotavljanja je dejal:

»Če želite, gospodična, lahko ostanem.«

»Saj vendar pravite, da ste se dogovorili!«

»Opravičil se bom, nato bom pa na razpolago vašim zapovedim.«

»Mojim zapovedim! Kako trda beseda! Torej na zapoved bi bili pripravljeni večerjati z menoj?«

Sovražno ga je pogledala. Čutila je, kako vstaja v njej mržnja do njega.

»Prav, pojdite. Ne bom vas zadrževala.«

»Ne srdite se, gospodična Suzana! Po vašem opoldanskem nastopu v C. se pač nisem smel nadejati, da mi boste drevi milostnejši. Kako sem mogel pričakovati tolikšno čast, da me boste povabili za svojo mizo! Zato sem sprejel prijateljevo vabilo, a nič lažjega, kakor da se mu opravičim in mu...«

»Kaj še! Ali mar mislite, da res ne morem biti brez vas? Kakor da bi mi kaj bilo, če greste! Le ti vaši neprestani izgovori me srde. Človek bi rekel, da ste prepričani, da brez vas ne morem živeti!... Bežite no!...«

Ta brutalni napad je prišel šoferju popolnoma nepričakovano; še besed ni našel za odgovor. Potlej je pa počasi vzel rokavice iz žepa in hladno dejal:

»Vrnil se bom ob desetih.«

»O, name se ni treba ozirati. Pridite, kadar vas bo volja. Tudi jaz mislim iti ven; kdaj se bom vrnila, ne vem.«

Brez besede je stopil k vratom. Bil je že na pragu, ko se je še enkrat obrnil:

»Ponoči tukajšnje lokale kmalu zapro. Morda ne bi bilo prav, če bi predolgo ostali zunaj.«

Zaničljivo je zavihala ustnico.

»Napravila bom, kakor se mi bo zdelo. Do svidenja, in dobro zabavo!«

»Do svidenja, gospodična!«

Srdito mu je obrnila hrbet.

Samo za naše prijatelje!

Obračamo se do vseh naših prijateljev in do onih, ki se čutijo naše prijatelje, naj nam sporoče naslove svojih sorodnikov, prijateljev in znancev, o katerih mislijo, da bi jih zanimal naš novi roman »V naročju sreče«.

Poslali jim bomo začetek tega romana in jim povedali, da smo naslov dobili od Vas s priporočilom, da naj stopijo v krog naročnikov »Družinskega tednika«.

Vam vsem, ki bi nas hoteli s tem podpreti, vnaprej najlepša hvala! **Uredništvo**

Kuhinja in dom

Živčna gospodinja

(xl) Nervozna (živčna) gospodinja je strahota. Taka žena ne zna niti trenutek počivati, ne more niti za sekundo odtrgati misli od dela. Vedno ima kakšen opravek, nikoli se ne utegne ničesar veseliti. Neprestano je na nogah, neprestano nekaj počne, neprestano hiti in hlasta.

Pa ni drugače slaba taka gospodinja. Saj dela, skrbi in se trudi, odgovornostni in dolžnostni čut je pri njej bolj razvit kakor pri katerikoli drugi. Pa vendar ni nikdar vesela. Tudi ljudje, ki morajo živeti z njo, se ne počutijo dobro pri njej. Ker ne zna napraviti domovanja udobnega ne mirnega ne domačnostnega. Najmanjši madež na prtu ji že požene kri v glavo; venomer zasopljeno išče po hiši prahu, kruhovih drobtinic, pa pepela od cigaret ali smotk, ki se je slabši polovici utrnil na nepravem mestu. Kajpada začne potem mož misliti na to, kako bi se tega rešil — in odkrije pot k stalnemu omizju v gostilno. Odrasli otroci se začno takisto izgubljati in lepega dne mora živčna žena in mati z žalostjo ugotoviti, da jo vsi po vrsti zanemarjajo. Da bi osamljenost laže prebolela, se pa še vneteje spravi na čiščenje, brisanje in pometanje.

Tam kjer so drugi ljudje popolnoma mirni, se živčna žena že razburja. Sedanji živce razkrajajoči vek pač ni poklican, da bi deloval pomirjevalno in dobrodejno na nervozne ženske. Povsod kamorkoli pride, na ulici, v trgovini in uradu — povsod jo vse draži, ker povsod trči na razburjene in nestrpne ljudi, ki hlastno drve in vrve; še človek z zdravimi živci bi se okužil, kaj šele takšna gospodinja!

Za razdražljive živce ni živčni zdravnik vse. Res da bo dal pametne nasvete in dobra zdravila. Toda ni je bolezni, kjer bi bolnik moral sam toliko pomagati pri zdravljenju, kakor ravno nervoznost. Sistematska vzgoja samega sebe v preudarnost in mirnost dela prave čudeže. Kdor bo resno iskal potov in sredstev za to samovzgojo, jih bo tudi našel.

Človek si mora ustvariti v lastnih prsih svoj dom, tak dom, da mu bo dobro in da bo zadovoljen. Zakaj zadovoljstvo in sreča dajeta mir. Miru pa ne boš našla, če boš skrbno odpihnila še tako neznaten prašek iz stanovanja, tudi ne tedaj, ko boš raztrgane nogavice skrbno pokrpala do zadnje. Mir je tam, kjer ne gre več za trohico prahu ne za gospodinjska opravila — mir boš našla v službi bodočih rodov kot dobra mati in kot skrbna, ljubeča in ljubljena žena.

Za nego telesa in kože

Velo kožo lahko osvežimo na tak način: Zvečer zrežemo v vodo za umivanje nekoliko tenkih ploščic limone. Zgodil se bo čudež. V taki vodi umito lice postane spet sveže in gladko. Seveda se z milom ne smemo umivati po obrazu.

Mastna koža je od sile neprijetna. Potrebno je torej, da si natremo večkrat na dan obraz s prerezano limono. To ima dva učinka. Koža ne bo več mastna in licu privoščimo s trenjem sijajno masažo.

Trudne noge. Kadar so nam noge trudne, jih namakajmo v topli slani vodi, potlej jih pa do dobra natrimo z limonovim sokom.

Jezik si moramo sleherno jutro krtačiti z ne premehko zobno krtačko. Čez noč se nabere na raskavi površini jezika zelo mnogo škodljivih snovi in klic.

Za osvežitev obraza. Obraz umijemo in ga osušenega namažemo s stepenim rumenjakom. Ko se rumenjak na licu osuši, ga izmijemo z mlačno vodo, obrišemo in namažemo z beljakom. Ko se tudi beljak osuši, umijemo lice z mrzlo vodo in ga namažemo z dobro kremo. To pomladi in osveži!

Lahko si pa natremo obraz tudi z mešanico moke, mleka in boraksa. Ko se to posuši, izmijemo najprej z mlačno, potem pa z mrzlo vodo, nato pa namažemo posušeno lice z dobro kremo. Lica si ne smemo nikoli umivati s prevročo vodo, ker koža rada poka in se sveti.

Sojedci niso nikomur v kras. Zlasti neokusne so črne pike na kožni površini. Pomagamo si tako: laneno cunjico namočimo v čisti bencin in zdrgnemo sojedce. Kdor pa bencina ne trpi, naj si napravi mazilo iz moke, medu in si čez noč namaže s tem mesta, kjer ima sojedce. Zjutraj jih odstranimo z grobo brisačo. *

Kako boš svojemu možu najbolj všeč

Deset važnih zapovedi

1. Bodi s svojim možem tako ljubezniva in prijazna, kakor si bila kot nevesta. Oblači z a n j najlepša oblačila, ne pa za druge.

2. Ne govori venomer: »Saj nimam ničesar obleči!« in tudi ne: »Moji prijateljici je njen mož spet kupil . . .«

3. Bodi točna. Ne govori: »Le še četrt ure« in potem še četrt, nato greš pa hlastno in slabe volje zdoma.

4. Kuhaj skrbno in pazi, da bo kaj izpremembe. Ljubezen gre tudi danes še zmerom skozi želodec.

5. Ne odvračaj moža od sporta! Ne bodi ljubosumna na njegove tovariše! Rajši se tudi sama sportno udejstvuj, da si ohraniš oni lepi stas, ki je tvojega moža navdušil, ko te je prvič zagledal.

6. Izprevidi, da mora imeti tvoj mož en večer v tednu zase. Ne kvari mu z godrnjanjem veselja tistega večera!

7. Ne bodi maščevalna ne zamerljiva! Ne kujaj se! Čuvstva moškega so dosti odkritejša: kar je rekel, je zanj opravljeno.

8. Zanimaj se za tiste duhovne stvari, ki tvojega moža vesele, da se bo mogel o njih s teboj porazgovoriti. Ne izražaj se prezirljivo o njegovih nazorih, tudi takrat ne, če ti drugače misliš. Ne norčuj se iz matere ne iz sestrâ. Sicer še sama ne več kdaj odtujiš svojega moža in spraviš v nevarnost zakonsko prijateljstvo, ki je za skupno življenje tolikanj potrebno.

9. Zaupaj svojemu možu, imej vero vanj; tudi tedaj, če ti v današnjih hudih časih ne more priskrbeti tako prijetnega življenja, kakor si ga želiš — in kakor si ga je sam predstavljal.

10. Ne hodi doma zanikrno napravljena, temveč hodi zmerom ljubko oblečena— tako kakor da bi bil tvoj mož pričakovani obisk. (Tudi obleka, v kateri delaš, je lahko ljubka in mikavna.) (dl)

Nasveti za dom

Naprstnikov se kaj rad prime zeleni volk. To je strup, nevaren šivilji, gospodinji, zlasti pa otrokom, ki vtikajo vse kar dosežejo, v usta. Šivilja se pogosto vbode, če zdrsne igla po naprstniku. Lahko se zastrupi in dobi dolgotrajna gnojenja. Čistite torej naprstnike večkrat, saj tudi klepar in ključavničar čistita svoje orodje, pa opravljata tudi bolj umazane posle ko gospodinja in šivilja.

Če vas lakasti čevlji tišče, jih tako popravimo: Cunjo pomočimo v vrelo vodo, jo malo ožmemo in jo položimo na čevelj, tam kjer tišči. Seveda moramo takrat imeti čevelj obut in moramo s prsti ali z nogo, kjerkoli pač čevelj tišči, krepko pritiskati na usnje. To ponavljamo tako dolgo, dokler pritisk ne odneha. Potlej čevelj do suhega zdrgnemo in ga sčistimo z belim čistilom.

V leseno posodo, ki toči, napšemo sena ali slame in obložimo s kamnom. Na to nalijemo do vrha vode. Čeprav ta voda iz razsušene posode odteče, ostane vendar v senu dovolj vlage, da se posoda s časom zamoči in spet drži vodo.

Novi podplati, zlasti pri težkih čevljih, postanejo trpežnejši, če jih pred uporabo namažemo večkrat z lanenim oljem.

Koree in vedrice, emajlirane in kositrne, ki jih ne moremo z milom očistiti, natremo s terpentinom, pa gre vsa nesnaga proč.

Bolhe in stenice polovimo s fižolovim listjem, ki ga zvečer na gosto potresemo po tleh. Listi morajo biti obrnjeni s kosmato stranjo navzgor. V listih je neko sladko mamilo, ki privablja mrčes in ga omami. *

GROF MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

86. nadaljevanje

»Človek skoraj ne bi verjel: imel je kar tri neomejena kreditna pisma: eno zame, drugo za Rothschilda, tretje za Laffitta. Kakor vidite, se je odločil zame in mi dal za troške sto tisoč frankov.«

Gospod de Boville je kar okamenel od osuplosti.

»Če je tako,« povzame nato, »se moram oglasiti pri njem; mogoče bi dobil kako podporo za naše zavode.«

»O, kar pojdite, nekaj vam gotovo ne uide! Saj izda vsak mesec samo za dobrodelne reči svojih dvajset tisoč frankov.«

»Imenitno! Sicer mu bom pa navedel primer gospe Morcerfove in njenega sina, ki sta vse svoje imetje darovala bolnišnicam.«

»Kakšno imetje?«

»Nu, umrlega generala Morcerfa vendar. Menda se nista hotela dotekniti teh denarjev, ko sta izvedela, kako si jih je pokojnik pridobil.«

»S čim se bosta pa preživela?«

»Mati gre na kmete, sin se pa odpravlja v službo.«

»Na, lepa reč! Koliko sta pa imela?«

»Ne kaj dosti; milijon in 200 tisoč nekako.«

»Tak se vam res hudo mudi z denarjem?«

»Zelo! Jutri bo pregled blagajne.«

»Jutri! Zakaj mi pa tega niste koj povedali? Do jutri je še celo stoletje! Ob kateri uri potrebujete denar?«

»Ob dveh.«

»Pošljite ponj opoldne.« reče Danglars in se prikloni.

Gospod de Boville pristane.

»Čakajte no,« se tedaj spomni Danglars; »še boljšo pot vem.«

»In ta bi bila?«

Sukno za obleko boš kupil najceneje pri

TEOKAROVIC

ki je znižal cene za 40%

»Pobotnica gospoda Monte-Crista je vredna suhega zlata. Pojdite z njo k Rothschildu ali Laffittu; obe banki vam jo pri priči prevzameta.«

»Čeprav se glasi na Rim?«

»Ne glede na to. Stalo vas bo le pet do šest tisoč frankov, ki vam jih bodo odtegnili za svoje posredovanje.«

Nadzornika vrže nazaj.

»Smrt božja, ali ste mar znoreli? Ne, potem pa že rajši počakam do jutri.«

»Prav, jutri tedaj?«

»Jutri; prišel bom sam.«

Moža stisneta drug drugemu roko.

»Dovolite,« se spomni takrat gospod de Boville; »ali ne greste za pogrebom gospodične Villefortove?«

»Ne; odkar me je osmešila afera z Benedettom, se ne kažem rad v javnosti.«

»Pa ni prav; ali ste mar sami krivi?«

»Dragi gospod, če ima človek neomadeževano ime kakor jaz, je za take reči občutljiv.«

»Lahko mi verjamete, da vas vsi obžalujejo, še bolj pa gospodično Evgenijo.«

»Da ubogi moj otrok!« vzdihne globoko Danglars. »Saj že veste, da pojde v samostan?«

»Ne.«

»Na žalost je le preveč res. Koj drugi dan po oni aferi je odpotovala z neko nuno, svojo prijateljico; stopiti misli v strog samostan v Italiji ali pa na Španskem.«

»Ni mogoče!«

In poln sočutja se gospod de Boville poslovi.

Toda ni še dobro zaprl vrata za seboj, ko zamrmra Danglars med zobmi:

»Tepec!«

Nato spravi Monte-Cristovo pobotnico v denarnico in se lokavo zasmeje:

»Le pridi jutri opoldne — kje bom že jaz takrat!«

Potem zaklene vrata in jih še zapahne, izprazni vso blagajno in zbere okoli 50.000 frankov, sežge cel šop papirjev, druge pa skrbno zloži na kup. Nato napiše pismo, ga zapečati in naslovi na gospo baronico Danglarsovo.

Potlej potegne iz nekega predala potni list in si veselo pomane roke:

»Hvala Bogu. Še dva meseca je veljaven!«

VIII

Pokopališče Père-Lachaise

Gospod Villefort je bil dal postaviti za svojo rodbino lep mavzolej na pokopališču Père-Lachaisu, edinem v Parizu, ki se je zdelo kraljevskemu prokuratorju vredno, da sprejme smrtne ostanke Villefortovih in Saint-Meranovih.

Ko je veličastni mrtvaški sprevod pustil mesto za seboj, se je iz neke stranske ulice iznenada prikazala štirivprežna kočija; iz nje je stopil grof Monte-Cristo in se peš pomešal v nepregledno vrsto pogrebcev. Chateau-Renaud ga je prvi opazil; pri priči je stopil iz voza in zavil proti njemu. Tudi Beauchamp je skočil na tla. Grof je napeto preletel skupino žalujočih sorodnikov, kakor bi nekoga iskal. Naposled je vprašal:

»Kje je Morrel? Ali kdo od vaju, gospoda, ve, kje je?«

»Ne; tudi midva sva že izpraševala,« meni Chateau-Renaud.

Izprevod je prišel na pokopališče.

Monte-Cristovo bistro oko je preletelo pinije in ciprese in se ustavilo; zagledal je bil za nekim drevesom človeško senco; očividno je v njej spoznal moža, ki ga je iskal.

Ta senca se je naglo bližala med drevesi prostoru, kjer je bil izkopan grob. Zdaj so ga tudi drugi spoznali: bil je Morrel.

Pogrebni obredi so potekli kakor po navadi. Več ljudi je imelo posmrtne govore; eni so obžalovali Valentinino prerano smrt, drugi pa toli težko prizadetega očeta. Monte-Cristo ni slišal ne videl ničesar, ali bolje, videl je samo Morrela; za moža, ki je znal kakor on brati človeku v duši, je bil navidezni mir, ki ga je izdajal obraz mladega moža, strašen.

»Glej, glej!« vzklikne zdajci Beauchamp. »Saj tamle je pa Morrel! Kje vraga je neki tičal?«

»Kako bled je!« se začudi Chateau-Renaud.

»Najbrže mu je mraz,« meni Debray.

»Ne,« zategne počasi Chateau-Renaud, »le pretreslo ga je tako. Maksimilijanu gredo take reči hudo do živega.«

»Nikarite!« zmaje Debray z glavo, »saj jo je komaj poznal; sami ste mi pravili.«

»Že res. Toda spomnim se, da je na plesu pri gospe Morcerfovi trikrat plesal z njo — saj se spomnite, grof, tudi vi ste bili takrat na plesu!«

»Ne spomnim se,« odvrne Monte-Cristo, ne vedoč prav, kaj odgovarja in komu, tako je imel samo Morrela v očeh. »Hvala Bogu, govorov je konec!« vzklikne zdajci in se prikloni. »Zbogom, gospodje!«

Pogreba je bilo konec in pogrebci so se jeli razhajati.

Samo Chateau-Renaud je pogledal po Morrelu; toda ko se je za trenutek ozrl za grofom, mu je mladi mož izginil izpred oči. Tedaj je Chateau-Renaud odhitel za svojima tovarišema.

Monte-Cristo se je skril za širok nagrobni spomenik in je pazil na sleherni gibljaj mladega častnika. Morrel se je počasi bližal mavzoleju. Tam je pokleknil, sklonil glavo skoraj do zemlje, prijel železna vrata z obema rokama in bolestno zaihtel:

»O, Valentina!«

Grofa je pri pogledu na mladega moža stisnilo za srce; stopil je še korak bliže, potrepljal Morrela po ramenu in mehko dejal:

»Vas, ljubi prijatelj, sem iskal.«

Monte-Cristo je bil pripravljen na vzkipenje, na očitke in obtožbe; zmotil se je. Morrel se je počasi obrnil in odgovoril s čudnim pokojem:

»Kakor vidite, sem molil.«

Grof je preletel mladega moža od nog do glave. Ta preizkušnja ga je nekoliko pomirila.

»Ali se hočete vrniti z menoj v Pariz?« je vprašal.

»Ne, hvala.«

»Ali bi vam lahko kako drugače pomagal?«

»Pustite me, da bom molil.«

Grof je brez besede odšel; ustavil se je za bližnjim drevesom in ni izpustil Morrela iz oči. Naposled je mladi mož vstal in se odpravil nazaj v mesto, ne da bi se bil le enkrat ozrl. Grof je šel sto korakov za njim.

Maksimilijan je zavil čez prekop in odšel proti Meslajevi ulici. Pet minut nato, ko so se vrata za njim zaprla, so se spet odprla Monte-Cristu.

Julija je stala pri vhodu na vrt in gledala Penelona, ki si je dajal opravka s cvetlicami.

»O, grof Monte-Cristo!« vzklikne s tistim nehlinjenim veseljem, ki so z njim grofa Monte-Crista sprejeli vsi člani Morrelove rodbine, kadar se je oglasil pri njih.

»Kaj ne, gospa, Maksimilijan se je pravkar vrnil?« vpraša grof.

»Zdi se mi, da sem ga res videla,« odvrne mlada žena. »Prosim vas, počakajte, da pokličem Emanuela.«

»Oprostite, gospa, moral bi pri priči govoriti z njim; nekaj silno važnega bi mu imel povedati.«

»Kar izvolite naprej!«

Monte-Cristo steče hitro po dvojih stopnicah in se ustavi pred Maksimilijanovo sobo. Tam prisluhne; vrata so bila iz motnega stekla, toda ključ ni tičal v njih; bilo je očitno, da se je Maksimilijan zaklenil od znotraj.

Grof vztrepeta od hude slutnje.

»Kaj naj storim?« zamrmra in se zamisli. »Ali naj pozvonim? Ne! To bi izvedbo njegovega sklepa le še pospešilo.«

Samo za trenutek je grof pomišljal, nato je bil njegov sklep storjen. Kakor bi trenil, je sunil s komolcem v steklo in zagledal skozi nastalo odprtino Morrela, kako je ob ženketu razbite šipe skočil izza mize.

»Nič hudega,« zamrmra grof, »lepo prosim, ne zamerite, prijatelj dragi! Zdrsnilo mi je, pa sem se vjel ob vrata. A ker so zdaj že razbita, bom porabil priložnost in vstopil; o, nikar se ne trudite!«

In grof vtakne roko skozi razbito šipo in obrne ključ. Morrel ni skrival svoje nejevolje. Stopil je proti njemu, a bolj zato, da mu zastavi pot, kakor pa da bi ga sprejel.

»Ali ste se porezali, gospod?« vpraša hladno.

»Mislim, da ne. A kaj vendar počnete? Pisali ste?«

»Da, pisal sem; čeprav sem vojak, imam časih tudi to navado.«

Monte-Cristo prestopi nekaj korakov; Morrel ga je sicer moral pustiti mimo, vendar se ni odtrgal od njega.

»Tak pisali ste?« ponovi Monte-Cristo in mu ostro pogleda v oči. Nato se ozre naokoli.

»Samokres imate zraven pisemskih potrebščin?« reče nato in pokaže na orožje, ki je ležalo na mizi.

»Na pot se odpravljam,« odgovori kljubovalno Maksimilijan.

»Ljubi prijatelj!« reče Monte-Cristo z neskončno mehkim glasom, »rotim vas, nikakih prenagljenih sklepov!«

Dobra roba se hvali sama,
zato **Dr. OETKER-ju** ni potrebna reklama!

Naši bralci pišejo

Nadaljevanje s 5. strani

Pa tudi lepe izprehode imamo, ki ravno prav pridejo za zaljubljene parčke. Ako greš proti Italiji, jih vidiš, kako hodijo z roko v roki, proti Avstriji je pa še lepši izprehod, ker bolj po samotnem pelje cesta.

Tik državne meje Avstrije je velik hotel, kjer si za lepe denarce naročiš jedače in pijače. A tudi Avstrijci imajo hotel, da si vsakdo lahko duše priveže. Par barak je tudi postavljenih, kjer prodajajo Avstrijcem živila.

Za može je pa priskrbljenih par gostiln, da se ob kozarčku vina laže pogovore o gospodarskih rečeh in o tej nesrečni krizi!

Opravljive babe se pa sestajajo kar za kakšnim voglom, ker je ta kraj najbolj primeren za takšne posle.

Če kdo tega ne verjame, naj pa pride sam pogledat ta kraj, da se bo prepričal o resnici. Če ima kaj denarja, naj le pride, ker je tu zastonj — samo čista in zdrava voda.

Gorenjka II.

Pismo iz Kozarij

Ne mislite, da pišem iz kakega mesta, niti trga, ampak iz skromne vasice — Kozarij. Ni velika, a mnogim zelo priljubljena izletniška točka, ki leži v neposredni bližini Ljubljane. Za okrepčilo izletnikov pa skrbe dobro oskrbovane gostilne. V poletnem času tudi vode za kopanje ne manjka. Gozdov in travnikov je tudi v izobilju. Palač sicer ni, a zato toliko več lepih vil in ponosnih kmečkih domov, ki izgledajo kot bel golobček sredi zelenja.

Deklet imamo veliko, fantov nekoliko manj. Pa ne mislite, da so zato deklela sama; o ne, je pa v drugih vaseh toliko več fantov, da pridejo k nam trgat nageljčke. Tudi mi ne sedimo kar doma za pečjo; imamo vedno dosti zabave. Imamo sokolsko četo, ki nas vedno iznenadi, zdaj z igro, zdaj z nastopom. Tudi otroci so že postali podjetni. Naredili so si lutke, da nam krajšajo čas. Pa kako vam znajo prodajati vstopnice, da bi jih videli!

Kadar pa se teh domačih zabav naveličamo, pa hajdi na izlet — Krim, Katarina, Grmada, Otožec, Sv. Lovrenc — to so največkrat naši cilji. Kam dalje gremo le malo kdaj — ni denarja! Na naše izlete vzamemo kar nekaj domačih dobrot, da nas prazne denarnice preveč ne ovirajo. Kar se našega denarnega stanja tiče, Vam povem, da gre iz rok v usta. Saj sami veste, kako živi danes delavec, če Vam omenim še, da pri nas pozimi tovarne stoje.

Pozimi smo večinoma vsi zaposleni po bližnjih gričih, kjer si krepimo telo na smučih ali pa na saneh. Ta beli sport se je tudi pri nas že precej razvil. Saj veste, da preveč denarja ali pa premalo dela naredi človeka tudi sportnika.

Poleti vidite na naših cestah vse polno okroglih konjičkov, saj imajo skoraj pri vsaki hiši kolo. Držimo se načela — bolje slabo voziti kakor dobro hoditi!

Kavarn pri nas ni, saj znajo vse žene možičku narediti zabavo in kavo doma, da denar doma ostane. Kinematografov ni, saj so še ljubljanski preblizu; velikokrat nas zanese pot tja, da nesemo shranit svoje žulje.

Sosede pri nas nimajo časa stati skupaj in obirati ljudi, ima vsaka dovolj skrbi s tem, kaj bo dala v lonec in s čim zašila otroke. Katera pa teh skrbi nima, gre delat, če se le kje kaj dobi. Potem si pa hrani za čase, ko dobi možička in božji blagoslov. Zdravi smo še dovolj, otroci se tudi dobro razvijajo, za to skrbe naši zakonci, pa tudi prepovedane ljubezni ne manjka. Izumrli še ne bomo! Otrok jaz nimam, zato se pa z drugimi kratkočasim. Naša gospodinja ima štiri otroke, dva obiskujeta šolo, dva pa ostaneta meni v zabavo. Kaj mislite, da otroci ne znajo biti zabavni, pa še kako! Vedno vprašujejo, vedno pripovedujejo. Naš mali junak ima šele dobri dve leti, pa že lepo govori. Jako ljubi denar in bonbone. »Ki-ki« in »pet para« je njegov običajni pozdrav ko pride k meni. Imamo tudi muco, ki nima miru pred Tončkom; tako je deček ime. Vedno jo vleče za ušesa, brke ali rep, da ima že skoraj vse brke poruvane. Če se pa muc jezi, pravi: »Muc pojčka!« in še tisoč neumnosti naredi vsak dan. Ko pišem pismo, je tudi pri meni. »Pisa?« pravi mali. »Da, Miklavžu,« mu odgovorim in že zahteva zase »Ki-ki«! Tak je naš neugnanček.

Prosim Vas, gospod urednik, da priobčite moj spis, če bo kak količek na razpolago.

Vas in vse čitatelje »Družinskega tednika« iskreno pozdravlja

Almira.

Izvrsten je Dr. OETKER-ja glas, prodrl je v najmanjšo gorsko vas!

Listnica uredništva

Glede na veliki pritok rokopisov, prosim naše drage bralke in bralce, naj malo potrpe, če ne pridejo takoj na vrsto; ako bi hoteli vsem ustreči in jih natisniti koj po prejemu, bi bilo vsak teden osem strani drobnega tiska samo za te dopise premalo. Torej potrpljenje, prosim; kar je količkaj dobro, pride vse na vrsto.

*

Ponovno prosim cenj. bralce, naj pišejo svoje dopise samo po eni strani; hrbtna stran papirja naj ostane prazna. Tako zahtevajo namreč v tiskarnah. Vsak dopis, ki ga napišete na obeh straneh, moramo prepisati, to pa vzame čas. Zato tak dopis tudi ne more priti tako hitro na vrsto.

In še nekaj: pišite čitljivo!

*

Med rokopisi, ki smo jih že objavili ali so pa pripravljeni za tisk, jih je mnogo prav dobrih. Marsikateri pisec obrača v svojem poklicu čisto drugačno orodje kakor pero. Ta ima opravka s kuhalnico, ona s šivanko, tretji z motiko in lopato: in vendar so prispevki izpod pisanja nevajenih rok morda baš zato najtoplejši, srcu najbližnji.

Dokaz, da za našo anketo niso poklicani samo ljudje iz tako imenovanih boljših slojev.

*

Kadar vidite, da je Vaša stvar natisnjena, Vas prosim: pokažite jo svojim prijateljem in znancem. Mogoče bi mogel tudi kateri izmed njih napisati kaj lepega o svojem kraju in o svojih bližnjih in o dogodkih, ki so kako v zvezi z njegovim domačim krajem, z njim ali z njegovo družino.

Še to: mislite na to, da nam priskrbite med svojimi prijatelji nove naročnike. Vsak nov naročnik, ki nam ga pridobite, gre v dobro kakovosti našega in Vašega »Družinskega tednika«.

Haka

HUMOR

Kritika

Igralec: »Nu, kaj pravite o moji snočnji igri?«

Kritik: »Prizanesite mi odgovor, prijatelj — saj veste, da ste močnejši.«

*

»Jaz sem masêr,« se predstavi neki gospod ravnatelju varieteja. »Za 1000 dinarjev na mesec sem pripravljen vsak dan zmasirati vse vaše plesalke.«

»Velja! Če ste denar s seboj prinesli, lahko kar začnete!«

(»Aftonbladet«)

*

»Iz česa sklepaš, da se misli Tona kmalu poročiti?«

»Ali še nisi slišal, da se je njen oboževalec začel učiti kuhe?«

Izpregledal ga je

»Kaj se je pa s teboj zgodilo, človek božji? Saj si ves opraskan!«

»Veš, snoči sem prišel pozno domov. Moj pes me ni spoznal in se je zakadil vame ter me zdelal da je joj.«

»Jaz na tvojem mestu bi pri priči vložil tožbo za ločitev zakona!«

Neizvedljiv nasvet

Zdravnik (bolniku, ki toži, da ga glava boli): »Dragi moj, zdi se mi, da premalo spiš. Vidite, jaz na primer grem vsak večer s kokošmi spat.«

Bolnik: »Dragi gospod doktor, jaz bi prav rad storil po vašem — a kaj ko nimam kokoši!«

Moderna glasba

»Kaj rečete o moji novi skladbi ‚Kaos'?«

»Kot skladba se mi ne zdi nič posebnega, kot kaos je pa prav imenitna.«

Otroška

Oče je moral svoji mali hčerkici pokazati, kakšen okus ima leskovka.

Ves v solzah se prijoče otrok k mamici:

»Mamica, očka je tako grd — ali nisi mogla dobiti nobenega drugega moža?«

*

Francek pride v lekarno:

»Dajte mi kakšno reč proti bolečinam, prosim.«

»Kje te pa boli?«

»Zdaj še nikjer — toda popoldne dobimo izpričevala.«

KRONIKA TEDNA

Tragičen jubilej. V okolici Budimpešte se je te dni vrgla neka Klara Munkacsi iz bede v Donavo, vendar so jo rešili. Iz zapiskov, ki so jih dobili pri njej, se vidi, da je bil to že njen stoti samomorilni poskus.

Stari zakoni prepovedani. Bolgarska pravoslavna cerkev misli baje predlagati vladi, da naj prepove poroke med moškimi, starimi več ko 55 let, in ženskami, ki so že prekoračile 50. leto.

Telefonski pogovor okoli sveta. Prejšnji četrtek se je vršil prvi telefonski razgovor okoli sveta. Predsednik ameriške telefonske družbe v Newyorku se je dal zvezati s svojim podpredsednikom, ki je z njim govoril v eni izmed sosednjih sob. Zveza je šla po kablu čez London in Amsterdam in potem po radiu do Jave in San-Franciska in naposled spet po navadnem telefonu do Newyorka. Proga je merila 37.000 kilometrov. Govor je trajal četrt ure.

Umrl je berač. Iz Moskve poročajo, da je v Tomsku povozil policijski avto nekega berača, da je mrtev obležal. Preiskava je dognala, da je ponesrečenec brat proslulega meniha Razputina.

Lochneška pošast spet vstaja na dan. V angleških časnikih se je za veliko noč spet pojavila vest o lochneški pošasti. Baje so jo videli trije izletniki, ko se je solnčila na peščini. Resnejšim londonskim časnikom se pa čudno zdi, da se ta prečudna pošast tako rada pokaže v dobi, ko se začne tujski promet. Vse kaže, da si varčni Škoti delajo z njo poceni reklamo za svoja letovišča.

Novi grobovi

Umrli so v Ljubljani: ga. Terezija Krištofova roj. Strojan; Veličan Fink, mestni blagajnik v pokoju in meščan ljubljanski. — **V ljubljanski bolnici:** ga. Apolonija Pokornova, roj. Perko, zasebnica. Pokopali so jo v Škofji Loki. — **V Ptuju:** gdč. Mici Brauchartova. — **V št. Vidu nad Ljubljano:** ga. Ivana Strukljeva vd. Tomaž roj. Hočevar, posestnica. — Pokojnim večni mir, žalujočim naše sožalje!

Poroka. Poročila sta se v Celju gdč. Silva Boltauzerjeva in g. Stanko Burja, magistratni uradnik v Celju. Iskreno čestitamo!

MALI OGLASI

Mali oglasi v »Družinskem tedniku« stanejo po Din 1·— beseda. Posebej se računa davek, in sicer za vsak mali oglas Din 1·50. Kdor želi odgovor ali dostavitev po pošti, naj priloži 3 Din v znamkah. Denar za male oglase je treba poslati vnaprej, lahko tudi v znamkah.

ŽENSKO KOLO, dobro ohranjeno kupim. Ponudbe na »Družinski tednik« pod šifro »Žensko kolo«.

NEPOTREBNIH DLAČIC na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo **Erbol-praška.** — To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15'—. —

Po pošti razpošilja
parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

DOPISOVATI ŽELIM z značajnim gospodom srednjih let. Obrtniki imajo prednost. Dopise prosim na upravo »Družinskega tednika« pod »Obrtnik«.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici
A. Presker
Sv. Petra cesta 14

Din 1000·- plačam
ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih očes, bradavic, trde kože, bul itd.

Blagovolite nemudoma poslati Vaše tako uspešno mazilo proti kurjim očesom. Naš stari sosed si je odpravil 10 zastarelih. — Z odličnim spoštovanjem
Šolske sestre, Gospodinjska šola,
Mladika, Ptuj.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10'— (predplačilo). Na povzetje Din 18'—, dva Din 28'—, tri Din 38'—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

MAKULATURNI PAPIR na prodaj Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

PRVOVRSTNI PREMOG poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom **Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva cesta 25.**

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z **Oro barvo za lase,** ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POSREDUJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov **Rudolf Zore, Ljubljana,** Gledališka ulica 12, telefon 38-10. Pismeni odgovor 3 Din v znamkah.

LEPE DEKLIŠKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem **Eau-de-Lahore.** — 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

OTROŠKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ograjice, triciklje itd. solidno izdelano in poceni pri

S. Rebolj & drug,
Ljubljana, Gosposvetska 13, Kolizej.

ŽELIM SPOZNATI gospoda starega 30—40 let. Ponudbe s sliko na upravo »Družinskega tednika« pod »Poletje«.

Dlake, cenjene dame!
na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venera« eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venera« eliksir, ne bo Vam žal. Dobi se ali po pošti pošlje:

1 steklenica za Din 10'— (predplačilo), na povzetje 18'—, dve Din 28'—, tri Din 38'—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ preneha samo znano sredstvo **Voda iz kopriv.** Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

TVRDKA A. & E. SKABERNE, Ljubljana, javlja, da jemlje do preklica v račun zopet **hranilne knjižice** prvovrstnih ljubljanskih denarnih zavodov (Mestne hranilnice, Ljudske posojilnice.

POVERJENIKE SPREJMEMO v vseh krajih Dravske banovine, pa tudi drugod, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Lep postranski zaslužek«.

Poravnajte naročnino!

JUGOČESKA
JUGOSLOVENSKO-ČEŠKA tekstilna industrija
KRANJ
IZDELUJE:
barvano in tiskano blago
iz bombaža in umetne svile.
Zahtevajte samo izdelke te tovarne!

Povečanje prihrankov

Vam omogočamo kljub težkim časom.

Ničesar drugega Vam ni treba napraviti, ko da od svoje plače, oziroma dohodkov odločite, četudi najmanjši, a zato stalni znesek za svojo bodočnost. Vse drugo Vam izvedemo sami, ako se zglasite pri nas.

Samo načrtno varčevanje Vam pri sedanjih pičlih dohodkih zagotovi, da dosežete načrt, cilj, za katerega je potreben denar (za izlet, tečaj, šolanje, zidavo, gospodarsko osamosvojitev, preskrbo za starost, bolezen ter doto itd.). To je novi način štednje, s katerim hočemo tudi nepremožnim pomagati do blagostanja.

Ravno zato se Vam obrestuje ta denar po izredno ugodni obrestni meri ter **samo ob sebi umevno tudi redno izplačuje.**

Na ta način spravite svoj prihranek varno, plodonosno, vsak čas razpoložljivo. Blagovolite se le obrniti pismeno ali osebno na

Hranilnico Dravske banovine
Ljubljana Celje Maribor

Izdaja za konsorcij »Družinskega tednika« K. Bratuša, novinar; urejuje in odgovarja Hugo Kern, novinar; tiska tiskarna Merkur d. d. v Ljubljani; za tiskarno odgovarja O. Mihalek, vsi v Ljubljani.